

Caracterul universal al islamului

Abd Allah bin Hadi Al-Qahtani

Universalitatea islamului este un fapt incontestabil, o caracteristică de bază a islamului, religia Adevărului. Majoritatea populației lumii are o nevoie stringentă de un mod de viață care să îi poată rezolva problemele și care să răspundă la întrebările ei rămase fără răspuns, despre existența și destinul ei. Cu o rată în creștere a imoralității și violenței în lume, oamenii au căutat neîncetat o cale de ieșire. Mulți au descoperit că sinuciderea este, probabil, una

dintre cele mai simple și mai rapide soluții. Nu este de mirare astfel că lumea noastră trăiește într-o stare de haos. Ea a încercat toate ideologiile și a aplicat atât de multe teorii socio-economice, dar niciuna nu s-a dovedit a fi cea corectă. Ceea ce a fost încercat a eșuat și ceea ce nu a reușit a fost încercat din nou... și din nou. Nu există altă cale?... ar putea întreba cineva. Nu există un sistem alternativ care ar funcționa ca un ghid pentru Univers? Aceste două întrebări fac tema acestei cercetări.

<https://islamhouse.com/803711>

- [Caracterul universal al islamului](#)

- I. Cuvânt înainte
- II. Mulțumiri
 - 1. nediscriminatoriu
 - 2. tolerant
 - 3. progresiv din punct de vedere etic
 - 4. să ofere soluții funcționale la problemele stringente ale omenirii,
- 1. Creștinismul și egalitatea
- 2. Poziția evreilor față de alte națiuni
- 3. Sistemul socio-religios al hinduismului
- 4. Capitalismul
- 5. Islamul și egalitatea universală

- [1. Comportamentul cruciaților în Palestina](#)
- [2. Creștinii și evreii din Palestina sub conducere musulmană](#)
- [3. Islamul în Spania](#)
- [4. Creștinismul în era colonizării](#)
- [5. Islamul în Europa](#)
- [6. Islamul în subcontinentul indian](#)
- [7. Toleranța islamului](#)
- [8. Remarci concludente](#)
- [1. Budismul, hinduismul și știința](#)
- [2. Islamul și știința](#)
- [3. Impactul științelor musulmane în Europa](#)

- 4. Deficiențele științei moderne
- 5. De ce încurajează islamul știința și progresul?
- 1. Alcoolismul și dependența de droguri
- 2. Infracționalitatea
- 3. Abuzul față de copii și femei
- 4. Violul și hărțuirea sexuală

Caracterul universal al islamului

(عالمية الإسلام)

„O, voi, oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre

voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este ‘Alīm (Atoateștiutor), Khabīr (Bineștiutor).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 49:13]

I. Cuvânt înainte

Prin Generozitatea Celui Milostiv, trei ediții diferite ale lucrării „Caracterul universal al islamului” au călătorit prin întreaga lume. Cititorii au avut diferite opinii în legătură cu aceasta: unii s-au simțit liberi să copieze capitole întregi pe site-urile lor; alții mi-au transmis sentimentele, criticile și comentariile lor personal sau în scris; și câțiva și-au exprimat nemulțumirea și dezacordul. Înțelegerea mea asupra naturii umane

m-a ajutat să înțeleg astfel de atitudini diferite. Cu toate acestea, niciunul dintre numeroasele răspunsuri nu a pus la îndoială originalitatea și metodologia acestei lucrări. Sunt foarte recunoscător tuturor celor care și-au dedicat din timpul lor pentru a analiza argumentele și propunerile acesteia, indiferent de opinia lor cu privire la ea.

Îi sunt extrem de recunoscător lui Allah Cel Atotputernic pentru că mi-a oferit șansa de a revizui și de a publica această a patra ediție a lucrării „Caracterul universal al islamului”, după mai mult de un deceniu de la apariția primei ediții.

Mi-au fost de mare ajutor numeroasele comentarii, sugestii și corecturi pe care le-am primit de-a lungul anilor. De prima dată când m-am gândit să scriu o carte despre caracterul universal al islamului, am avut un lucru în minte și anume responsabilitatea de a trata acest subiect cu cea mai mare sinceritate și obiectivitate. Cu toate acestea, orice critici, comentarii, sugestii și recenzii vor fi binevenite. Sunt doar o umilă ființă umană care încearcă din răspuțeri să contribuie la clarificarea unora dintre problemele critice ale universalității în epoca globalizării și acestea sunt chestiuni la care cred că trebuie să ne gândim cu seriozitate și cu o minte deschisă.

‘Abd Allah bin Hadi Al-Kahtany

II. Mulțumiri

„Cei care nu le sunt recunoscători oamenilor,

nu Îi sunt recunoscători lui Allah.”

[Abu Dawud]

Recunoștința este o Tradiție Profetică; iar omenirea, în ansamblul ei, are nevoie să o practice. Sunt mulți cei care au contribuit la apariția acestei cărți și, prin urmare, merită cele mai multe mulțumiri. **Printre cei care au contribuit în mod semnificativ la completarea acestei cărți se numără:**

- dr. ‘Abd Allah ‘Ali Abu Ishi, ale cărui încurajări și ajutor au fost foarte motivante și inspiratoare;
- moartea fratelui meu, dr. ‘Abd Ar-Rahman Al-Jamhur, nu i-a permis să cunoască această ediție a unei cărți pe care a adorat-o și pe care a susținut-o foarte mult. Fie ca Allah să aibă milă de el!
- cei doi recenzenți anonimi – numiți de Al-Muntada Al-Islami – ale căror comentarii și sugestii la o ediție anterioară au fost foarte constructive;
- recenziile edițiilor anterioare ale profesorului William L. Tarvin și cele

ale lui Razik Sammander au fost foarte utile;

- respectabila soră, doamna Samira Van Fossen (**Umm Mohammed**), merită cele mai speciale mulțumiri și sincere suplicații pentru corecturile sale foarte precise și pentru sugestiile care au reflectat o înțelegere aprofundată și un interes deosebit pentru acest subiect;
- comentariile încurajatoare și sugestiile dr. Iejaz M. Sheikh au fost foarte valoroase;
- ajutorul nelimitat, rugile sincere, dragostea coplesitoare și sacrificiile

părinților mei nu pot fi recompensate decât de către Allah, Cel Milostiv;

- răbdarea și sacrificiul soției și ale copiilor mei în timpul compilării acestei cărți nu pot fi uitate;
- tu, în calitate de cititor respectabil, care ai onorat cuvintele mele, dedicându-ți o parte din timpul tău prețios pentru a le citi.

În secolul XXI, mijloacele de comunicare și de transport au depășit orice imaginație și conștientizarea interculturală a devenit larg răspândită. Odată cu prăbușirea comunismului și, în consecință, a Uniunii Sovietice și a

multor alte țări comuniste, au fost prezentate multe propuneri îndemnând la adoptarea legilor, a valorilor și a principiilor morale universale, prin care să fie reglementate relațiile dintre popoarele lumii.

Recent, a fost propusă prin Organizația Națiunilor Unite ideea unei așa-numite Noi Ordini Mondiale, cu scopul de a prescrie valori și de a impune legi oamenilor de diferite culturi.

Întrebarea care va apărea imediat este: ale cui valori, legi și mod de viață ar trebui să fie adoptate? Bineînțeles că modul de viață american va deveni singura alegere prezentată, pentru că Statele Unite sunt, în prezent, singura superputere între toate națiunile lumii,

precum și cel mai mare contribuitor financiar al Națiunilor Unite. Charles Krauthammer, un influent cronicar american, a scris în Afaceri Externe că „a sosit un moment unipolar și Statele Unite ale Americii ar trebui să învețe să își accepte noul rol, impunându-și în mod agresiv propria viziune.”[\[1\]](#)

Având în vedere bogăția naturală și puterea militară a SUA, de ce principiile acesteia nu au asigurat fericirea și liniștea sufletească milioaneilor de americani ale căror vieți au fost distruse de alcoolism, violență, consum de droguri și alte probleme familiale și sociale? Poate un astfel de mod de viață, care nu a reușit să extermină discriminarea negrilor și a

altor minorități, să facă dreptate printre castele sociale din India? Poate modul de viață american, care a avut drept rezultat un eșec grav atunci când a încercat să rezolve problemele celor fără adăpost din America, să ofere soluții pentru problemele sărăciei din America de Sud sau Africa? Astfel de întrebări ar trebui ridicate cu privire la afirmația lui V.S. Naipaul, care susține că civilizația occidentală este civilizația universală, care se potrivește tuturor oamenilor. Cu toate acestea, David Gergen, redactor la US News & World Report, îl contrazice pe Naipaul, **spunând:**

„Statele Unite nu pot stabili ordinea nici chiar pe străzile proprii sau măcar

în capitală, cu atât mai puțin în restul lumii.”[\[2\]](#)

Unii ar putea spune că Noua Ordine Mondială nu trebuie să fie neapărat cea a americanilor; aceasta ar putea fi cea a britanicilor, a francezilor, a rușilor sau a chinezilor, care sunt membri permanenți ai Consiliului de Securitate. Totuși, aceste guverne nu au susținut niciodată că au oferit nici fericirea, nici siguranța propriilor națiuni. Nicio națiune din lume nu ar alege sau sugera un mod de viață care contrazice propriile interese. Deci, orice sistem de viață care ar putea fi selectat ca bază pentru Noua Ordine Mondială tinde a servi doar interesul oamenilor care îl propun și

sponsorizează. Oamenii nu pot să adere de bunăvoie și în mod pașnic decât la un sistem ales de ei.

Gergen (1993) arată nivelul de egoism al oamenilor din țara dominantă a lumii cu privire la grija lor față de celelalte națiuni:

„Publicul american a declarat în sondajele realizate de către Consiliul orașului Chicago cu privire la Relațiile Externe că prioritățile majore ale politicii externe a SUA ar trebui să fie, în primul rând, protejarea locurilor de muncă ale muncitorilor americani; în al doilea rând, protejarea intereselor muncitorilor americani în străinătate și, în al treilea rând, asigurarea

aprovizionării adecvate cu energie. Apărarea aliaților, prevenirea răspândirii armelor nucleare și promovarea drepturilor omului au fost considerate mai puțin importante. A ajuta la răspândirea democrației în alte națiuni a fost a 15-a dintr-o listă de 15 priorități.”[\[3\]](#)

Samuel Huntington face referire la standardele pe care națiunile occidentale le aplică în ceea ce privește interesele lor în lume spunând:

„Occidentul folosește, de fapt, instituțiile internaționale, puterea militară și resursele economice pentru a conduce lumea într-un mod care va menține caracterul predominant

occidental, va proteja interesele occidentale și va promova valorile politice și economice occidentale.”[\[4\]](#)

Acceptarea acestor premise ale așa-zisei Noi Ordini Mondiale ca un mod de viață înseamnă supunere deplină față de învățăturile și normele pe care un astfel de sistem le oferă.

Bineînțeles, ceea ce ar rezulta dintr-o astfel de acceptare ar fi o viziune materialistă și laică asupra vieții.

Probabilitatea ca o astfel de Nouă Ordine Mondială să fie aplicată și acceptată este extrem de vagă și același lucru este valabil în cazul ordinilor lumii vechi, precum colonialismul,

comunismul, teologia Evului Mediu întunecat și capitalismul modern.

Binecunoscutul scriitor american și consilierul principal a trei președinți americani, Patrick J. Buchanan, consideră că este ironia ironiilor pretenția ca lumea musulmană, cu imensele ei comori culturale și morale, să accepte ideologia vestică. **El scrie:**

„Astăzi, un Occident creștin vechi și muribund face presiuni asupra lumii a treia și a celei islamice pentru a accepta contracepția, avortul și sterilizarea, așa cum a făcut Occidentul. Dar de ce ar trebui să se angajeze într-un pact de sinucidere cu noi, în timp ce ei așteaptă să

moștenească pământul atunci când noi vom fi plecat?”

Într-adevăr, majoritatea populației lumii are o nevoie stringentă de un mod de viață care să îi poată rezolva problemele și care să răspundă la întrebările ei rămase fără răspuns, despre existență și destin. Din cauza creșterii ratei imoralității și a violenței în lume, oamenii au căutat neîncetat o cale de ieșire. Mulți au descoperit că sinuciderea este, probabil, una dintre cele mai simple și mai rapide soluții. Nu este de mirare astfel că lumea noastră trăiește într-o stare de haos: ea a încercat atât de multe ideologii și a aplicat nenumărate teorii socio-economice, însă niciuna nu s-a dovedit

a fi pe deplin corectă. Ceea ce a fost încercat a eșuat și ceea ce nu a reușit a fost încercat din nou... și din nou. Cu siguranță, a venit timpul să ne întrebăm dacă nu există o altă cale, un sistem alternativ care ar putea fi adoptat de întreaga lume.

Propunerea unui sistem care ar putea uni oamenii din toate națiunile într-o singură comunitate este o responsabilitate serioasă. Este imperativ ca libertatea de alegere a fiecăruia să fie protejată și ca preocupările și convingerile lor să fie respectate. Orice doctrină, lege, sistem sau mod de viață universal trebuie să ia în considerare firea omului. [Acest](#)

sistem ar trebui să aibă următoarele principii:

1. nediscriminatoriu

Să pună accentul pe egalitate și să respingă toate tipurile de rasism și discriminare. Învățăturile de bază și valorile unui astfel de mod de viață trebuie să fie stabile și aplicate în mod egal și cu dreptate tuturor oamenilor, fără a exista discriminare rasială, etnică etc.

2. tolerant

Să tolereze existența diferențelor de credință, limbă și cultură dintre oameni.

3. progresiv din punct de vedere etic

Nu trebuie să fie în contradicție cu progresul din domeniul științei și al tehnologiei, ci trebuie, mai degrabă, să ofere o etică universală pentru a asigura pozitivitatea consecințelor acestor progrese.

4. să ofere soluții funcționale la problemele stringente ale omenirii,

precum: alcoolismul, dependența de droguri, destrămarea familiilor și a sistemelor sociale, sexualitatea desfrânată, violurile și abuzul și molestarea femeilor sau a copiilor.

Alegerea islamului, ca singurul mod de viață universal pentru omenire, a fost greșit interpretată din cauza practicilor neislamice ale unor musulmani și a concepțiilor greșite ale unor oameni cu puține cunoștințe despre islam sau cu prejudecăți. Peste un miliard de musulmani sunt învinovați pe nedrept pentru activitățile teroriste în numele islamului ale unei minorități ne semnificative. Însă chiar și ei suferă din cauza acestor acțiuni iraționale și iresponsabile.

În următoarele capitole ale acestei cărți, principiile islamice de egalitate, toleranță, precum și soluțiile pentru problemele cu care se confruntă omenirea și poziția față de științe și

progres vor fi comparate cu un număr de ideologii contemporane și de religii care pot aspira la universalitate.

Ultimul capitol încheie cu unele dintre principiile inerente majore ale islamului, ca parte integrantă a învățăturilor sale pentru progresul omenirii.

Principiul de egalitate în relațiile cu oameni de diferite rase, statut socio-economic și culturi lipsește din ideologiile dominante ale lumii de astăzi. **Societatea indiană a suferit multe secole din cauza unui sistem de caste aplicat rigid:** unii oameni sunt priviți ca zei (**avatare**), în timp ce alții

sunt tratați puțin mai bine decât niște sclavi.

Deși creștinismul a fost rareori aplicat ca un sistem de viață, acesta conține, printre învățăturile contemporane, doctrine care pot fi văzute ca discriminatorii. Învățăturile din Talmud (**baza iudaismului contemporan**) îi consideră pe evrei ca fiind privilegiați față de alți oameni (**neevrei**).

Lista ar putea fi extinsă pentru a include sloganul comunist de egalitate, conform căruia toți oamenii sunt egali, dar care înseamnă, în realitate, că unii sunt mai egali decât alții. Capitalismul, așa cum este aplicat în mai multe

societăți occidentale, nu este orientat teoretic spre stabilirea egalității, deoarece încurajează diviziunea dintre bogați și săraci. Socialismul, care în teorie ar trebui să amelioreze excesele capitalismului și ale comunismului, a subliniat cu succes slăbiciunea inerentă a acestora. Cu toate acestea, nu s-a dovedit a fi o alternativă mai viabilă.

Astfel, dintre toate sistemele ideologice existente, islamul rămâne singura opțiune adecvată pentru toți, deoarece acesta respectă drepturile tuturor persoanelor și îi vede pe toți oamenii ca pe membrii unei singure națiuni, care trăiesc în supunere față de Dumnezeu (**Allah**), în pace și armonie, în ciuda diferențelor multiple.

Dovezile istorice și contemporane stau mărturie pentru egalitatea islamică nenegociabilă

1. Creștinismul și egalitatea

În această secțiune, vom examina câteva dintre învățăturile creștinismului, pentru a determina dacă o astfel de viziune s-ar putea aplica tuturor oamenilor, în ciuda diferențelor dintre ei. Pentru a fi obiectivi, referințele vor fi extrase din Cartea creștinismului, Biblia, pentru a afla dacă mesajul lui Hristos (**Pacea fie asupra sa!**) a fost pentru întreaga omenire sau a fost limitat în timp și spațiu doar pentru poporul său,

israeliții. Astfel, acesta nu conține o chemare universală.

Potrivit lui Matei, mesajul pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) l-a primit a fost limitat la o singură națiune. Isus (Pacea fie asupra sa) a afirmat aceasta în mod clar în instrucțiunile pe care le-a dat ucenicilor săi, cărora le-a cerut să nu răspândească mesajul său dincolo de triburile din Israel:

„(...) Să nu mergeți pe calea păgânilor și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor; ~ ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel.” [\[5\]](#) (Biblia, Matei 10:5-6)

Mai mult decât atât, în Biblie găsim un alt incident relatat despre Isus (**Pacea fie asupra sa!**) care arată același lucru:

„Isus, după ce a plecat de acolo, s-a dus în părțile Tirului și ale Sidonului. ~ **Și iată că o femeie canaanită a venit din ținuturile acelea și a început să strige către el: «Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac.»** ~ El nu i-a răspuns niciun cuvânt. Și ucenicii lui s-au apropiat și **l-au rugat stăruitor: «Dă-i drumul, căci strigă după noi.»** ~ Drept răspuns, **el a zis: «Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.»** ~ Dar ea a venit și i s-a închinat, **zicând: «Doamne, ajută-mi!»** ~ Drept răspuns, **el i-a zis: «Nu este**

bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței!»” (Biblia, Matei 15:21-26)

Din aceste citate biblice, se poate observa că Isus (Pacea fie asupra sa!) a cerut ca Mesajul să fie transmis doar oamenilor lui Israel și nu tuturor oamenilor. Cu toate acestea, ca musulman care crede că Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) a fost un Mesager măreț al lui Allah, sunt convins că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a rostit niciodată cuvintele subliniate din versetul anterior (Matei 15:26).

Hill și Cheadle (1996) au menționat că persoanele de culoare au fost

maltratate de-a lungul istoriei
oamenilor de descendență europeană:

„Tradiția Europei occidentale i-a separat, în general, pe negri și, de-a lungul istoriei, le-a mutat rolurile și contribuțiile pe un plan secundar sau le-a omis complet.”[\[6\]](#)

Deși Profetii (**Pacea fie asupra lor!**) nu ar fi predicat niciodată ura sau discriminarea, în urma adăugirilor continue la Biblie a mai multor grupuri, pentru a manipula învățăturile sale pentru propriile interese, unele pasaje denotă un sens discriminatoriu.
Spre exemplu:

„Maria și Aaron au vorbit împotriva lui Moise din pricina femeii etiopiene pe care o luase el de nevastă; căci luase o femeie etiopiană.” (Biblia, Numeri, 12:1)

Astfel de fragmente din Vechiul Testament ar putea explica tratamentul discriminatoriu împotriva evreilor de origine africană în statul Israel. Sentimentul de discriminare printre creștinii afroamericani a condus la sentimentul reacționar al unor membri ai Bisericii afroamericane.

În vinerea mare a anului 1993, arhiepiscopul George Augustus Stallings Jr. din Washington D.C. a ars o imagine a unui Isus alb în stradă,

proclamând că este o „inexactitate istorică”: „Isus a fost un evreu afro-asiatic.” Pentru a realiza amploarea nivelului de rasism în țara cea mai puternică din lume, trebuie știut că există aproximativ 327 de grupuri de supremație albă în SUA. [7]

2. Poziția evreilor față de alte națiuni

După cum vom vedea în această secțiune, natura discriminatorie a iudaismului demonstrează că acesta nu poate fi propus ca sistem universal demn de urmat pentru întreaga omenire. În ciuda naturii sale sau poate din cauza acesteia, influența evreiască este foarte puternică și joacă un rol

important în modelarea politicii externe americane; în special cea în interesul Israelului.

Cartea religioasă iudaică, Talmudul, [8] autoritatea proeminentă a evreilor, îi așează pe aceștia deasupra tuturor oamenilor.

Evreii sunt considerați poporul ales al lui Dumnezeu. Aceștia sunt superiori, iar multitudinea de națiuni (neevreiești) care îi înconjoară este considerată a fi necurată și subumană. Talmudul a fost întotdeauna autoritatea legală proeminentă pentru evrei.

Motivul pentru care evreii susțin faptul că ei au fost aleși de Dumnezeu și

implicit impuritatea celorlalte neamuri este că evreii au fost prezenți pe muntele Sinai, iar celelalte neamuri nu [\[9\]](#):

„Când șarpele a venit la Eva, el i-a insuflat pofta trupească... Când Israel a stat pe Sinai, acea dorință a fost eliminată, dar dorința idolatriilor care nu au stat pe Sinai, nu a încetat. (Abodah Zarah 22b)” [\[10\]](#)

Să ne uităm în Zohar, [unde versetul din Geneza a fost interpretat de rabinii evrei](#): „Acum șarpele este mai subtil decât toate fiarele câmpului, etc.” [Interpretarea lor este:](#)

„Cei mai subtil care înclină către rău; «dintre toate fiarele» sunt oamenii idolatri de pe Pământ. Căci ei sunt copiii străvechiului șarpe care a sedus-o pe Eva.” (Zohar 1:28b)

De fapt, neevreii, fie ei creștini, budiști sau hinduși, nu sunt considerați egali ai evreilor în niciun fel; doctrina evreiască nu îi privește ca pe niște oameni. Următorul fragment din Talmud ar putea deruta orice ființă umană pentru modul în care îi desconsideră pe ceilalți oameni:

„Un neevreu... nu este un vecin, în sensul de reciprocitate, fiind responsabil pentru daunele cauzate de neglijența lui; nici măcar să aibă grijă

de vitele lui. Chiar și cele mai bune legi ale neevreilor au fost prea crude ca să recunoască reciprocitatea.” (Bek. 13b)

Priviți cum acestea intră în conflict cu adevăratul sentiment de dreptate din Nobilul Coran:

„O, voi cei care credeți! Fiți statornici față de Allah și martori dreپți! Să nu vă împingă ura împotriva unui neam să nu fiți dreپți! Fiți dreپți, căci aceasta este mai aproape de evlavie! Și fiți cu frică de Allah, căci Allah este Bineștiutor (Khabīr) a ceea ce faceți voi!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:8]

Creștinii și alți neevrei (numiți „păgâni” în Talmud) nu au fost scutiți de ura și neîncrederea evreilor:

„În cazul în care apare un proces între un israelit și un păgân, dacă îl puteți satisface pe primul în conformitate cu legile din Israel, justificați-l și spuneți: «Aceasta este legea noastră.»; astfel, de asemenea, dacă îl puteți justifica prin legea păgânilor, justificați-l și spuneți (la cealaltă parte): «Aceasta este legea voastră.»; dar dacă acest lucru nu se poate face, vom folosi subterfugii pentru a ne sustrage.”
(Baba Kama 113 a)

Enciclopedia iudaică afirmă, **rezumând opiniile înțelepților despre această lege:**

„Mișna declară că, dacă un păgân dă în judecată un israelit, verdictul este pentru pârât; iar dacă israelitul este reclamantul, el obține daune complete.” [\[11\]](#)

Există numeroase citate în Talmud prin care neevreii au fost considerați impuri sau nedemni să trăiască. Se ajunge până într-acolo încât se spune că astfel de oameni nici măcar nu sunt demni de a fi acceptați în religia lor, chiar dacă își doresc acest lucru. De fapt, Talmudul interzice, sub amenințarea

cu moartea, **că orice alt neam neevreu să fie învățat Tora:**

„Prin urmare, Talmudul interzice predarea la neevrei a Torei, **«moștenirea comunității lui Iacov...»**”
R. Johannan declară că, **dacă cineva îndrăznește să facă acest lucru:** „o astfel de persoană merită să moară.” [\[12\]](#)

Cu siguranță, un astfel de sistem, de o natură extrem de discriminatorie, nu a fost conceput pentru a fi un mod universal de viață. Astfel, nu este de mirare că mulți lideri israelieni nu prețuiesc viețile neevreilor. **Răspunsul lui Menachem Begin la indignarea mondială pentru masacrele din taberele**

de refugiați Sabra și Shatilla din Liban reflectă această atitudine:

„Goyim [ceea ce înseamnă neevrei] îiucid pe Goyim și ei au venit pentru a-i spânzura pe evrei.”[\[13\]](#)

Cineva ar putea spune că actualul iudaism nu este construit pe astfel de idei radicale sau rasiale. Să ascultăm apărarea liderilor autorității israeliene cu privire la ceea ce au făcut în Liban. Cineva poate rămâne cu adevărat uimit, de modul talmudic în care au vorbit. Un astfel de exemplu se găsește în modul arogant în care i-au informat pe americani despre masacrul comis:

„Nu avem nicio datorie să ne explicăm acțiunile altora – ci doar nouă.”[\[14\]](#)

Cu alte cuvinte, evreul nu poate fi criticat de un neevreu.

Observând politica sionistă de ocupație împotriva palestinienilor, putem vedea adevărata natură a brutalității extreme și urii pe care o au față de copii, femei și persoanele în vârstă neajutorate.

Oficialii israelieni au respins în mod deschis legea neevreilor atunci când nu îi favorizează pe evrei. După decizia Curții Internaționale de Justiție, conform căreia construcția zidului despărțitor încalcă legea internațională, Yousef Lapid, ministrul de justiție al Israelului, a declarat la stația de radio controlată de stat, în data de 10 iulie 2004, că Israelul nu va respecta hotărârea de la Haga, [CIJ](#): „Vom

respecta hotărârea instanței noastre supreme, nu hotărârea CIJ.” Acesta este punctul de vedere tipic sionist talmudic, de dispreț față de tot ceea ce este neevreu. Întreaga lume se înșală întotdeauna, zeci de rezoluții ONU care condamnă Israelul nu sunt corecte, numeroasele masacre sângeroase și inumane din taberele palestiniene sunt doar pentru autoapărare, bombardamentele din taberele de refugiați conduse de ONU și uciderea fără discriminare sunt drepturi sioniste. Maltratarea și chiar uciderea constantă a unor jurnaliști și activiști pentru pace sunt doar greșeli neintenționate, etc.

Această atitudine nu se limitează doar la politicieni. O ediție recentă a revistei Sunday a relatat că Moshe Antelman din Rehovot, Israel – rabin și chimist – a dezvoltat un glonț care conține grăsime de porc. „Antelman, rabin și chimist, a dezvoltat muniția încărcată cu untură de porc pentru a o folosi împotriva musulmanilor devotați, care cred că orice contact cu carnea de porc fură sufletului șansa de a intra în Paradis[15]... Bunul rabin a oferit inovația sa coloniștilor din Cisiordania, iar el speră, de asemenea, ca Pentagonul să se intereseze de această formă rafinată de porc militar.”[16]

Acesta este doar un exemplu al modului în care elita și liderii evreilor apreciază oamenii altor națiuni.

Ura înnăscută a sioniștilor față de alte națiuni și sentimentul lor complex de superioritate i-au făcut să își îndrepte armele până și împotriva aliaților lor apropiați (**americani**) și să ucidă mulți soldați; drept dovadă stă atacul sălbatic asupra navei marinei americane – „Liberty”, în plină zi. [\[17\]](#)

Într-un interviu, proeminentul gânditor evreu american și lingvist la Institutul de Tehnologie din Massachusetts, prof. Noam Chomsky, [a răspuns la o întrebare în legătură cu punctul de](#)

vedere al evreilor cu privire la alte persoane spunând:

„Dacă te întorci în timp la cultura evreiască tradițională, în Europa de Est sau Africa de Nord, creștinul sau neevreul era considerat a fi o specie diferită, inferioară evreilor. De exemplu, medicii evrei trebuiau să îi trateze pe neevrei doar dacă aveau ceva de câștigat de pe urma acestui lucru. Deci, Maimonide a putut fi doctorul sultanului doar pentru că evreii au avut de câștigat, altfel nu ar fi fost posibil.”[\[18\]](#)

Atunci când întrebarea „Aceasta este o tradiție canonică sau culturală?” i-a

fost adresată lui Chomsky, [el a răspuns:](#)

„Se află în Halakah, tradiția rabinică. Există o mulțime de lucruri de genul acesta. Ei ([evreii](#)) au fost, pe de o parte, o minoritate oprimată dar, pe de altă parte, foarte rasistă. Rasismul însă a continuat și atunci când au devenit o majoritate care nu mai era asuprită.”

Secțiunea precedentă s-a axat pe punctul de vedere evreiesc cu privire la alte națiuni. Autorul s-a inspirat în mare parte din sursele iudaice, care au lăsat să se înțeleagă că discriminarea altor persoane era o datorie ideologică și religioasă a evreilor sioniști. Din moment ce iudaismul este moștenit,

alte persoane, din oricare altă națiune, nu vor putea vreodată să adere la el. Alți oameni sunt excluși din acest sistem restrâns, care favorizează evreii peste toate celelalte națiuni, doar pentru că sunt evrei.

3. Sistemul socio-religios al hinduismului

În această secțiune, vom vedea că, așa cum doctrinele rasiste ale iudaismului îl exclud de la nominalizarea lui drept candidat la un mod de viață universal, în mod similar, și hinduismul nu poate fi adoptat sub nicio formă ca mod universal de viață, din cauza sistemului său rasist, care conține un sistem de

caste discriminatoriu, ca parte integrantă a acestei religii.

Sistemul castelor împarte societatea hindusă în patru grupuri principale:

1. casta Brahmanilor (casta preoților care dețin „puterea sacră”)
2. casta Kṣatriya (casta războinicilor)
3. casta Vaisya (casta oamenilor liberi, proprietari, negustori, agricultori)
4. casta Sudra (casta servitorilor, cea a cărei unică activitate era aceea de a-și servi superiorii).[\[19\]](#)

Și daliții sau cei de neatins, care nu sunt o castă, deoarece nu fac parte din niciunul dintre cele patru grupuri

originale. Ei sunt de neatins pentru că atingerea lor poate polua alte caste, fapt pentru care ei trebuie să păstreze o distanță suficientă de acestea. Aceste grupuri alcătuiesc doar vârful unei foarte complicate structuri sociale a societății hinduse, care conține aproximativ 2.800 de comunități unice[20].

Fiecare castă este o lume diferită în comparație cu celelalte. Aceasta este una dintre manifestările cele mai atroce de inegalitate practicate. Cel care se naște într-o castă moare în aceeași castă. Chiar și sistemul politic actual din India respinge aceste practici.

Acest sistem a fost adus în învățăturile hinduismului în timpul lui Manu, în epoca apogeului civilizației

brahmanice și, de atunci, el a devenit o parte integrantă a sistemului socio-religios hindus. De fapt, acesta a devenit mai mult sau mai puțin un sistem ereditar, care a subjugat majoritatea populației; iar acest lucru este exploatat de către clasa minoritară conducătoare pentru a-și menține puritatea și superioritatea.

Gustave Le Bon citează câteva dintre învățăturile lui Manu (unul dintre autorii principali ai învățăturilor hinduse, Vedele), spunând:

„Această lege le-a oferit brahmanilor distincție, superioritate și sfințenie, ceea ce le-a ridicat rangul până ce a devenit egal cu cel al zeilor... Oricine este născut ca brahman este cea mai nobilă creatură de pe Pământ. El este monarhul tuturor lucrurilor create, iar datoria lui este aceea de a apăra Shastra, învățăturile hinduse, care oferă legitimitate puterii lor.”[\[21\]](#)

Învățăturile lui Manu continuă să acorde mai multe drepturi brahmanilor decât tuturor celorlalți oameni:

„Tot ceea ce se află pe Pământ aparține brahmanului, pentru că el este cea mai măreață dintre toate creaturile. Toate lucrurile sunt pentru el.”[\[22\]](#)

Sudra nu au niciun fel de drepturi în societatea hindusă. **Sunt considerați a fi inferiori animalelor:**

„Un sudra nu ar trebui să obțină bunuri, chiar dacă are posibilitatea, pentru că dacă face acest lucru cauzează durere brahmanilor. Nimic nu poate fi mai onorabil pentru sudra decât să servească brahmanul; nu poate câștiga altă recompensă în afară de aceasta... Un sudra care atacă pe cineva dintr-o castă superioară este pasibil să-și piardă membrul cu care a atacat...”[\[23\]](#)

Continuă neîncetat până ajunge la o limită considerată incredibilă și condescendentă:

„Ispășirea pentru uciderea unui câine, unei pisici, broaște, șopârle, unei ciori, unei bufnițe și a unui sudra este aceeași.” [24]

Acest sistem extrem de discriminatoriu nu este un lucru de domeniul trecutului, ci are manifestările sale în politica din prezent. Ar fi extrem de dificil a crede, a accepta sau adopta un astfel de sistem nedrept ca mod de viață, și nici nu se mai pune problema ca acesta să fie acceptat ca un sistem universal pentru omenire.

4. Capitalismul

Capitalismul nu este o religie, dar a devenit un mod de viață pe care

milioane de oameni aspiră să-l adopte și, odată adoptat, să-l apere cu mare entuziasm. Milioane de oameni au fost păcăliți de simbolurile capitalismului american [\[25\]](#), cum este Statuia Libertății, care îl întâmpină pe fiecare nou venit în țara fericirii și a oportunităților. Cu toate acestea, se pare că mulți oameni au uitat deceniile de sclavie, plantațiile și teoria „locurilor din spate ale autobuzului”, conform căreia negrii nu aveau voie să se așeze pe locurile din față în mijloacele de transport public.

Puțini capitaliști par a fi deranjați de consecințele sale grave, de rata în creștere a criminalității, a violurilor, a hărțuirii copiilor, a femeilor maltratate,

a dependenței de droguri, a discriminării ascunse și deschise, a persoanelor fără adăpost și a problemelor cu care se confruntă persoanele în vârstă.

Ca urmare a tratamentului inegal și a discriminării, comunitatea afro-americană se confruntă cu din ce în ce mai multe probleme. Americanii albi se confruntă cu aceleași probleme, însă la o scară mult mai mică.

Philipson (1992) face referire la investigatorul cheie pentru Fondul Phelps-Stokes, Thomas Jesse Jones, un galez american care a fost asociat cu politica de educație segregată pentru negrii din SUA. Filozofia din spatele

politicii de a oferi o educație corespunzătoare pentru negri a fost formulată clar la începutul secolului, din motive pur discriminatorii.

Oamenii de culoare erau priviți ca fiind o rasă inferioară, potriviți pentru o educație inferioară și pentru locuri de muncă modeste, **pentru că nu erau albi:**

„Oamenii albi trebuie să fie lideri... Caucazianul va conduce... în negru se află oportunitatea Sudului. Timpul a dovedit că este cel mai bine pregătit pentru a executa munca grea în statele sudice... Ei vor ocupa de bunăvoie posturile de servitori și vor face munca grea, pe salarii mai mici decât omul alb american sau de orice rasă străină.”

(citat în Berman 1982: 180 și în Philipson 1992: 199).[\[26\]](#)

69% din totalitatea nașterilor din comunitatea afro-americană sunt în afara căsătoriei. Două treimi dintre copiii lor trăiesc în case monoparentale. Aproximativ o treime dintre adolescenții afro-americani se poate aștepta la o condamnare sau la o pedeapsă cu închisoarea înainte de vârsta de șaisprezece ani. Patru din fiecare zece bărbați negri cu vârsta cuprinsă între șaisprezece și treizeci și cinci de ani sunt în închisoare sau eliberați condiționat. Cele mai ridicate rate ale consumului de droguri, abandon școlar și violuri se regăsesc, de asemenea, în rândul negrilor.

Buchanan a menționat acestea și alte statistici similare, referindu-se la minorități în mod acuzator, în loc să încerce să afle motivele reale din spatele acestor statistici alarmante. Minoritățile, care în trecut s-au confruntat cu sclavia și cu formele extreme de brutalitate și discriminare, se confruntă acum cu o neglijență instituțională ascunsă și cu discriminarea. Efortul pentru a restabili egalitatea și dreptatea este aproape inexistent. Este evitată răzbunarea pentru secolele rele și pentru istoria rușinoasă, dar nu și a arăta cu degetul și învinuirea celor oprimați. Un sistem inadecvat la nivel local nu poate face

față provocărilor unei lumi complicate și diverse.

De fapt, capitalismul conduce practic la inegalitate economică, în special pentru minorități și „segmentele neproducătoare”, cum sunt copiii și persoanele în vârstă. Din cauza schimbărilor majore care au avut loc în America pe parcursul ultimelor sute de ani, au apărut multe probleme sociale. Corporațiile uriașe, invazia de ferme și mici întreprinderi familiale au condus la multe tensiuni socio-economice. Sistemul capitalist, ca mod de viață, a oferit câștiguri materiale unui număr mic de persoane, însă segmente largi ale societății suferă, printre care oamenii în vârstă, femeile singure,

copiii născuți în afara căsătoriei și minoritățile de culoare.

A devenit o scenă comună existența în centrul orașelor americane a numărului mare de oameni în vârstă fără adăpost. Un număr mare de sociologi americani estimează că problema persoanelor în vârstă va deveni și mai severă în viitorul apropiat. [\[27\]](#)

Scăderea ratei natalității, împreună cu numărul tot mai mare de persoane în vârstă, indică faptul că aceste tendințe vor continua.

Persoanele în vârstă vor constitui în curând o mare parte a societății. În anul 1900, persoanele de peste 65 de

ani constituiau 4% din populația americană (3 milioane de oameni); în jurul anului 1976, constituiau peste 10% din populație (22 de milioane). Se estimează că până în anul 2030 vor exista mai mult de 50 de milioane de oameni cu vârsta de peste 65 de ani în Statele Unite – circa 17% din populație[28]. Aceasta nu este doar o problemă americană, ci este o problemă capitalistă, pentru că averea la nivel individual este mai apreciată decât orice altceva, inclusiv mai mult decât oamenii. Conform statisticilor ONU cu privire la depopularea Europei capitaliste, în anul 2000, existau 494 de milioane de europeni cu vârste cuprinse între cincisprezece și

șaiszeci și cinci de ani. Se estimează că această cifră va scădea până la 365 de milioane până în anul 2050; însă, cele 107 milioane de europeni cu vârsta de peste șaiszeci și cinci de ani de astăzi va urca până la 172 de milioane în aceeași perioadă. Până în acel moment, mai mult de o treime din populația Europei va avea peste șaiszeci de ani.

În ciuda tratamentului deplorabil cu care se confruntă persoanele în vârstă, cele sărace și cele de culoare, sub formă de discriminare ascunsă sau evidentă, națiunile occidentale consideră că civilizația și cultura lor sunt superioare și că au dreptul de a impune regula și modul lor de viață

civilizațiilor, culturilor și popoarelor „inferioare”.

În teorie, capitalismul invită la un tratament egal între toate segmentele societății; în practică, nu poate furniza mecanismul corect pentru ca acest lucru să se întâmple. Acesta instituie un alt tip de caste socio-economice rigide, care conduc la segregare și la accesul inegal la serviciile sociale, medicale și educaționale. Drepturile sectoarelor puternice ale societății sunt apărate – ale celor tineri, bogați, albi, etc. – în timp ce drepturile sectoarelor slabe – femei, copii, persoane în vârstă, părinți singuri, etc. – sunt trecute cu vederea.

Nu are rost să discutăm tema egalității și a comunismului aici, din moment ce a fost discreditat și abandonat de propriii teoreticieni și practicieni. Acesta a adus puțin sau nu a adus niciun bine națiunilor care l-au adoptat sub amenințarea cu arma, producând numai sărăcie, înapoiere și mizerie.

Capitalismul își are rădăcinile în monopol, cel bogat devine și mai bogat, în timp ce săracul devine și mai sărac; altfel nu ar fi capitalism. Lumea nu are nevoie de mai multe exploatații economice globale în mâinile companiei multinaționale capitaliste. Demnitatea oamenilor trebuie să fie restaurată printr-un mod universal de viață, care nu este discriminatoriu și

care consideră că omul este creatura cea mai onorată de pe Pământ. Acest lucru ne va conduce la destinația noastră finală în căutarea singurului sistem universal de viață, care este singura speranță a omenirii pentru tratamentul ei nediscriminatoriu.

5. Islamul și egalitatea universală

Orice sistem care pretinde aplicabilitate universală trebuie să își aprecieze susținătorii, potențialul lor, să recunoască realizările lor, indiferent de originea lor etnică, rasială, geografică sau socio-economică. Cu alte cuvinte, un astfel de sistem trebuie să evalueze numai potențialul (sau realizarea) lor și nu cele cu care au fost

înyestrați în mod natural, cum sunt culoarea, rasa, țara de origine, etc. Islamul îi vede pe oameni ca fiind egali. De fapt, în islam, diferențele inerente aduc înțelepciune mai mare și demnă de apreciere. **Religia care consideră că toți oamenii sunt egali în ochii Creatorului lor este islamul:**

„Și printre Semnele Lui sunt crearea Cerurilor și a Pământului și deosebirea limbilor voastre și culorilor voastre. Întru aceasta sunt semne pentru cei care știu.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **30:22**]

Profetul Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) a spus:

„(...) Un arab nu este superior în fața unui nearab și un nearab nu este superior în fața unui arab. De asemenea, un alb nu este superior în fața unui negru și nici un negru nu este superior în fața unui alb, decât în ceea ce privește pietatea și faptele bune. (...)” (Convenit)

Islamul respinge toate formele de superioritate bazate pe factori rasiali, geografici, economici, lingvistici sau alți factori inerenți. El consideră că dreptatea și buna conduită sunt criterii pe baza cărora oamenii sunt apreciați. Despre acest principiu, [Allah Cel Atotputernic](#) spune:

„O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Cu adevărat, Allah este ‘Alīm (Atoateștiutor), Khabīr (Bineștiutor).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 49:13]

Pe câmpiile din Arafat, în urmă cu mai bine de 1.400 de ani, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a declarat principiile islamice eterne de egalitate în fața unei adunări de peste o sută de mii de oameni. Astfel, fiecare ascultător avea să transmită ceea ce a auzit celor care nu au fost prezenți:

„(...) Întreaga omenire provine de la Adam și Eva, un arab nu este superior în fața unui nearab și un nearab nu este superior în fața unui arab. De asemenea, un alb nu este superior în fața unui negru și nici un negru nu este superior în fața unui alb, decât în ceea ce privește pietatea și faptele bune (...) Toți cei care mi-au ascultat cuvintele să le transmită altora mai departe, iar ei, la rândul lor, altora; și fie ca cei din urmă să-mi înțeleagă cuvintele mai bine decât cei care m-au auzit direct. O, Allah! Fii Martorul meu, că am transmis oamenilor Mesajul Tău!”
(Convenit)

Prof. Ramakrishna Rao, un hindus practicant, [\[29\]](#) a citat-o pe Sarojini

Naidu, cea mai mare poetă indiană, care a vorbit despre modul în care egalitatea a fost practică în islam, **spunând:**

„A fost prima religie care a predicat și a practicat democrația; pentru că, în moschee, atunci când adhan-ul (chemarea la rugăciunea musulmană) este rostit și adoratorii se adună laolaltă, egalitatea islamului este reprezentată de cinci ori pe zi, **atunci când agricultorul și regele îngenunchează unul lângă altul și proclamă: «Dumnezeu Singur este Cel mai Mare!»**”

Marea poetă a Indiei continuă: „Am fost impresionată din nou și din nou de

această unitate indivizibilă a islamului, care îl face instinctiv pe om un frate. Când întâlnești un egiptean, un algerian, un indian și un turc în Londra, ceea ce contează este că Egiptul este patria unuia și India este patria celuilalt.”[\[30\]](#)

Egalitatea ca principiu islamic nu este recunoscută doar ca un slogan banal la care să putem aspira. Ea este pusă în practică în fiecare zi, prin cele cinci rugăciuni zilnice, atunci când musulmanii se supun lui Allah aliniați, fără nicio distincție între ei. Caracterul universal definitiv al islamului este exemplificat în timpul Hajj-ului ([pelerinajul la Mecca](#)), atunci când aproximativ trei milioane de

musulmani din peste 70 de țări se adună în același loc, îmbrăcând același veșmânt, pentru mulțumirea lui Allah și slăvirea Lui. Toate barierele, inclusiv cele de rasă, culoare, limbă și statut, dispar.

Astfel, unele sisteme promovează exclusivitatea religioasă și discriminarea (iudaismul, hinduismul, creștinismul), iar altele încurajează inegalitatea economică și, prin urmare, cea socială (capitalismul, comunismul și socialismul). Numai islamul este un sistem atotcuprinzător și egalitar. Aceasta ne conduce la o a doua comparație între islam și celelalte sisteme ideologice existente, în ceea ce

privește toleranța, a doua condiție pentru orice Ordine Mondială propusă.

Dacă există un atribut unic pe care lumea noastră îl are, acela este diversitatea, atât culturală, cât și religioasă. Prin urmare, orice sistem care pretinde universalitatea trebuie să arate toleranță față de alte practici culturale și religioase, ca un principiu de bază ce nu este negociabil. În această secțiune a cărții, vom clarifica principiul toleranței, pe baza dovezilor istorice extrase din practicile diferitelor religii și ideologii, în comparație cu islamul. Întrucât secțiunea anterioară a dezvăluit baza exclusivă a intoleranței

iudaismului, vom începe cu creștinismul, despre care unii cred că manifestă „bunătatea” și „noblețea” lui Hristos (**Pacea fie asupra sa!**), însă concluzia este complet opusă atunci când facem o examinare istorică. În ciuda faptului că învățăturile originale creștine și iudaice își au originea în mâinile celor mai toleranți dintre oameni, Profeții lui Allah (**Pacea fie asupra lor!**), în timp au apărut o mulțime de altele noi, care nu pot fi vreodată considerate a fi parte din învățăturile lor, ci au fost adăugate mai târziu.

1. Comportamentul cruciaților în Palestina

Să aruncăm o privire la ceea ce cruciații creștini le-au făcut musulmanilor atunci când au purtat războaie împotriva lor și atunci când au ocupat Ierusalimul. Aceste războaie au fost denumite Războaie Sfinte și s-au desfășurat cu binecuvântările Papei și sub stindardul liderilor religioși creștini.

Deși Ierusalimul a fost înconjurat mai mult de o lună, locuitorii săi au rezistat invaziei cruciaților în mod curajos. Când cruciații au câștigat în cele din urmă, s-au răspândit pe străzile orașului pentru a ucide, a distruge și a arde tot ceea ce au întâlnit în cale, nefăcând diferență între bărbați, femei sau copii. Masacrul a durat toată

noaptea. Vineri, 15 iunie 1099, cruciații au luat cu asalt porțile Moscheii Al-Aqsa și i-au ucis pe toți cei ce s-au refugiat în interiorul acesteia. Ibn Al-Athir a descris masacrul în cartea sa, Al-Kamil, **după cum urmează:**

„Cruciații au ucis mai mult de 70 de mii de oameni. Câțiva dintre cei care au fost uciși erau învățați musulmani, erudiți și adoratori ai lui Allah care au plecat din țările lor ca să locuiască aproape de locurile sfinte. Au furat mai mult de 40 de felinare de argint de la Piatra Sfântă, fiecare costând cel puțin 3600 (dirhami de argint).”

În cartea sa, *Civilizația arabă*, istoricul francez Gustave Le Bon a descris intrarea cruciaților în Ierusalim, **spunând:**

„Comportamentul cruciaților atunci când au intrat în Ierusalim a fost destul de diferit de comportamentul califului tolerant ‘Omar ibn al-Khattāb față de creștini, atunci când a intrat în oraș cu câteva secole înainte.” [\[31\]](#)

La rândul său, preotul orașului Bolol, Raymond Dagile, **a descris acest incident din istorie spunând:**

„Ce s-a întâmplat cu arabii, atunci când oamenii noștri [creștinii] au cucerit zidurile și turnurile

Ierusalimului a fost într-adevăr enigmatic; câțiva dintre ei [musulmani] au fost decapitați, alții înjunghiați, unii au fost forțați să se arunce de pe ziduri, alții au fost arși de vii, așa că pe marginile drumurilor Ierusalimului nu vedeai decât capete, picioare și mâini de arabi, astfel încât nu puteam evita să mergem printre cadavre și aceasta este doar un exemplu a ceea ce s-a întâmplat.”[\[32\]](#)

Khalil Toutah și Bolous Shehadeh (scriitori creștini) au povestit masacrul, declarând:

„Ceea ce au făcut cruciații în locul unde Isus a fost crucificat și îngropat (conform Bibliei creștine) este într-

adevăr rușinos și păcătos. Isus i-a învățat pe ucenicii săi să își iubească dușmanii; dar cruciații, al căror ideal a fost Sfânta Cruce, au ucis femei, copii și persoane în vârstă. Chiar și cei care au scăpat la «Al-Aqsa» au fost urmăriți de Godephry, cunoscut ca protectorul Mormântului Sfânt, iar când a fost în Jafa pentru a lupta împotriva egiptenilor, s-a îmbolnăvit și le-a cerut adepților săi să-l ducă înapoi la Ierusalim, unde a murit. El a fost îngropat în Biserica Nașterii Domnului.”[\[33\]](#)

Din păcate, cruciadele nu sunt un lucru de domeniul trecutului, așa cum ar putea crede unii. Ele continuă și în prezent prin intermediul multor

personalități creștine influente din prezent. Deși mulți creștini le consideră a fi un lucru pozitiv, evreii și musulmanii păstrează, în schimb, amintiri foarte amare cu privire la istoria lor sângeroasă. Misionarii creștini din trecut și din prezent au considerat și consideră activitatea lor de a seduce oamenii pentru a-i converti ca fiind o cruciadă. Politicienii privesc politica lor cu dublu standard față de alte neamuri ca fiind o cruciadă. Cu alte cuvinte, a-i tolera pe alții nu face parte din planul creștin. Nu este corect să fie negate învățăturile originale ale Profetilor (**Pacea fie asupra lor!**). Ei au predicat toleranța și au practicat-o. Au adus îndrumare și lumină. Cu toate

acestea, distorsiunile grave ale învățăturilor lor au condus la cruciade, inchiziții, sclavie, discriminare, colonizare și la tratarea persoanelor cu dublu standard.

2. Creștinii și evreii din Palestina sub conducere musulmană

Spre deosebire de istoria sumbră a cruciaților din Palestina, musulmanii au stabilit un exemplu universal de toleranță și înțelegere cu care nicio altă națiune de pe Pământ nu se poate lăuda. Abu Ubaidah, comandantul musulman, l-a anunțat pe ‘Omar ibn al-Khattāb (al doilea calif musulman, Allah să fie mulțumit de ei!), că cetățenii Ierusalimului vor ca el să vină

să preia cheile orașului. Prin urmare, califul a pornit împreună cu servitorul lui spre Ierusalim. La sosirea sa, cetățenii din Elia (**Ierusalim**) l-au primit cu bucurie. **El a semnat cu ei celebrul document de pace cu următorul cuprins:**

În numele lui Allah, Preamilostivul, Prea Îndurătorul!

Aceasta este ceea ce robul lui Dumnezeu, ‘Omar, conducătorul credincioșilor, a dat locuitorilor din Elia cu privire la siguranța proprietăților lor, bani, biserici, etc. Bisericile nu vor fi demolate. Aceștia nu trebuie să fie vătămați sau forțați să accepte o religie împotriva voinței lor.

Acest lucru trebuie garantat de calif și de toți musulmanii și se află sub legământul lui Allah și al Profetului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), atât timp cât cealaltă parte aderă la acesta și plătește jiziyah.

De fapt, ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a fost primul care a eliberat Ierusalimul de sub ocupația romană.

3. Islamul în Spania

Oamenilor secolului al VII-lea din Spania li s-a dat posibilitatea de a accepta islamul de bunăvoie și în mod pașnic, așa cum sute de mii de oameni din întreaga lume acceptă islamul în zilele noastre. Cu toate acestea, cu

aprobarea papală, în anul 1479 prințul Ferdinand și prințesa Isabella au scris istoria inimaginabil de sângeroasă a inchiziției spaniole, unde au avut loc persecuții și torturi notorii și de nedescris împotriva musulmanilor și a evreilor. Scopul a fost acela de a-i forța să accepte creștinismul, în caz contrar urmând să fie torturați până la moarte. Odată cu căderea Granadei, ultimul bastion musulman din Spania, în mâinile spaniolilor în anul 1492, musulmanii au devenit ca o turmă neprotejată de oi care era atacată de lupi înfomețați. Prin urmare, ei au fost masacrați, înrobiți și obligați să îmbrățișeze creștinismul sub amenințarea sabiei.

În articolul său, „Când maurii au condus Spania”, Thomas J.

Abercrombie a dezvăluit multe lucruri cu privire la contribuția musulmanilor în Occident. De asemenea, a făcut referire la dreptatea Legii islamice, datorită căreia evreii, creștinii și musulmanii au trăit pașnic la un loc timp de mai bine de șapte secole. Apoi, el și-a schimbat atitudinea la 180 de grade pentru a vorbi pe scurt despre atrocitățile comise de creștinii catolici mai târziu:

„S-a întâmplat aici, cu mult timp după Alfonso al VI-lea, când primele victime ale unui bigotism creștin în creștere au pierit pe rug. În anul 1469, prințul Ferdinand de Aragon s-a

căsătorit cu prințesa Isabella de Castilia. În timp ce luptau împotriva maurilor din Sud, i-au simțit ca pe o amenințare pe musulmani și evrei în propriile lor țări. În anul 1480, au înființat inchiziția spaniolă. Înainte să ia sfârșit, trei secole mai târziu, mii de musulmani și evrei au murit; aproximativ trei milioane de persoane au fost exilate. Lăsată fără conducători în afaceri, artiști, agricultori și oameni de știință, Spania a devenit curând victima propriei cruzimi.”[\[34\]](#)

Iriving (1973) a descris poziția creștinilor și a evreilor sub conducerea musulmană tolerantă în cartea sa, [Șoimul Spaniei](#):

„Creștinii și evreii au trăit în pace alături de noii conducători. Evreii, prosperi în domeniul comerțului și al industriei, au fost mulțumiți să lase în urmă amintirea asupririi preoților (evreii au fost practic eliminați de creștini din Peninsula spaniolă, în secolul al șaptelea), acum că aceia care i-au supus la aceasta au dispărut. Învățați din domeniul artelor și științelor, culți și toleranți, au fost tratați de către mauri (musulmanii din Spania) cu un vădit respect și s-au înmulțit peste măsură peste tot în Spania; și, la fel ca spaniolii creștini aflați sub conducerea maurilor – care au fost numiți mosarabi - au ajuns să le mulțumească noilor stăpâni pentru o

epocă de prosperitate cum nu mai cunoscuseră înainte.”[\[35\]](#)

Acest tip de toleranță a marcat relația dintre musulmani, creștini și evrei. Musulmanii le-au dat creștinilor șansa de a decide pe cont propriu. Gibbon (1823) a subliniat faptul că musulmanii din Spania au respectat învățăturile islamului; ei nu i-au asuprit pe creștinii și evreii din Spania, ci, mai degrabă, i-au tratat cu o toleranță de neegalat:

„În vremuri de liniște și dreptate, creștinii nu au fost obligați să renunțe la Evanghelie sau să îmbrățișeze Coranul.”[\[36\]](#)

Lea, marele istoric, a subliniat în cartea sa, Maurii din Spania, că documentul papal emis de Papa Clement al VII-lea în anul 1524 era un proiect de lege care îl elibera pe Carol Quintul de toate obligațiile care rezultau din promisiunile pe care le făcuse de a proteja viața, religia și proprietatea musulmanilor și a evreilor. **Lea a spus:**

„Acesta proclama durerea papală la aflarea faptului că, în Valencia, Catalonia și Aragon, Carol are mulți oameni care sunt mauri (**musulmani**) și cu care credincioșii nu pot avea relații fără a fi pericol; ei trăiesc cu domni laici care nu fac niciun efort pentru convertirea lor, toate acestea fiind o rușine pentru credință și o dezonoare

pentru împărat, mai puțin aceia care sivesc drept spioni pentru cei din Africa, pentru a dezvălui țelul lor creștinilor. Prin urmare, îl îndeamnă pe Carol să poruncească inchizitorilor să le predice Cuvântul lui Dumnezeu și, dacă persistă în încăpățânarea lor, inchizitorii să desemneze un termen și să îi avertizeze că la expirarea acestuia vor fi exilați într-o sclavie continuă, care va fi în mod riguros executată. Zeciualala din bunurile lor lumești, care nu a fost plătită niciodată până acum, revine stăpânilor lor ca recompensă pentru prejudiciul cauzat de expulzare, cu condiția ca stăpânii să asigure bisericilor ceea ce este necesar pentru serviciul divin, în timp ce veniturile

moscheilor vor fi transformate în beneficii. Documentul de rău augur se încheie cu o eliberare oficială a lui Carol de jurământul făcut lui Cortez de a nu-i expulza pe mauri, absolvindu-l de toate cenzurile și sancțiunile care ar putea rezulta din aceasta și garantându-i orice va fi necesar pentru executarea acestor premise. În plus, le conferă inchizitorilor putere deplină pentru a suprima orice formă de opoziție cu cenzuri și alte căi de atac invocând, dacă este necesar, ajutorul brațului laic, în ciuda tuturor constituțiilor apostolice...”[\[37\]](#)

Acest acord din partea autorității supreme catolice a dezlănțuit forme de sălbăticie și intoleranță de nedescris

împotriva musulmanilor din Spania,
aflați în mâinile inchizitorilor crunți:

„Musulmanilor le-a fost dată
posibilitatea de a alege fie acceptarea
creștinismului, fie moartea. Când satul
(Manices) s-a predat, oamenii au fost
conduși cu forța până la biserică, în
grupuri de douăzeci până la douăzeci și
cinci, și botezați, deși era destul de
evident că aceștia nu au consimțit la
convertirea lor.”[\[38\]](#)

Cei care s-au împotrivit constrângerii
barbare au avut parte de o soartă
îngrozitoare.

„Ei au fost adunați într-un castel din apropiere și au fost masacrați cu toții.”[\[39\]](#)

Ar fi nedrept să pretindem că toți creștinii de astăzi ar aproba acestea. Totuși, cea mai înaltă autoritate creștină din acel moment a acordat sprijinul său deplin acestor atrocități extreme. Autoritățile creștine din ziua de astăzi ezită să renege cu sinceritate acestea, să își asume responsabilitatea, să ofere scuze publice și să oprească toate formele de dezinformare și denaturare împotriva islamului și a musulmanilor.

4. Creștinismul în era colonizării

Mulți lideri ai Bisericii au indicat faptul că necreștinii nu au dreptul să trăiască o viață bună și să practice o credință aleasă de ei. Astfel de premise au devenit principii care nu sunt negociabile în mintea multora. Această mentalitate este clar evidențiată de sugestia făcută de episcopul de Winchester lui Henric al II-lea al Angliei:

„Lăsați acești câini (mongoli și musulmani) să se distrugă unii pe alții și să fie exterminați complet, apoi vom vedea Biserica Universală Catolică fondată pe ruinele lor și vor exista o turmă și un păstor.”[\[40\]](#)

Aceasta nu este o atitudine specifică Bisericii secolului al XIII-lea, ci a unora dintre evangheliștii cei mai proeminenți. Zwemer, care este privit aproape ca un profet de către evangheliștii creștini, **a spus:**

„Trebuie să adăugăm la toate acestea prăbușirea totală a puterii politice musulmane din Africa, Europa și Asia. Noi credem însă că, atunci când semiluna dispare, crucea se va dovedi dominantă, iar dezintegrarea islamului este o pregătire divină pentru evanghelizarea teritoriilor musulmane...”[\[41\]](#)

Apologeții creștini ar putea argumenta că acestea sunt ideile unei persoane

care nu face cu adevărat parte dintre evangheliștii de rând. Dar Zwemer este considerat a fi una dintre cele mai proeminente figuri în teoretizarea creștinării musulmanilor. În cadrul conferinței din Colorado din anul 1978, sute de delegați au sugerat înființarea unui institut numit după Zwemer în Altadena, California, cu singurul scop de a cerceta cum să îi atace pe musulmani în credința lor.

În timp ce musulmanii pot invita oamenii la religia naturală a lui Allah, Stăpânul Suprem și Creatorul Universului și a tot ceea ce se află în el, precum și la credința în toți Mesagerii lui Allah, aceasta incluzându-l pe Isus (**Pacea fie asupra**

sa!), misionarii creștini apelează la toate mijloacele pentru a seduce inimile oamenilor nevoiași, bolnavi și analfabeți sub acoperirea ajutoarelor umanitare, în timp ce duc o campanie nedreaptă de dezinformare și de propagandă împotriva învățăturilor islamice. Don M. McCurry[42] a menționat:

„De multe ori am fost obligați să ne confruntăm cu acuzația că folosim orice fel de mijloace materiale, sanitare și educaționale pentru a crea creștini printre musulmanii care se confruntă cu situații foarte dificile și disperate.”[43]

5. Islamul în Europa

Pentru a realiza standardele și etica pe care este construită Ordinea lumii Occidentale, trebuie să reflectăm asupra răspunsului lui Huntington, în cartea *Relații externe*, cu privire la acuzația adusă de musulmani Ordinii lumii Occidentale, considerând-o a fi **părtinitoare și a aplica standarde duble:**

„Astfel, o lume a civilizațiilor și a conflictelor este inevitabil o lume cu **standarde duble**: oamenii aplică un standard cu țările care au aceeași cultură sau tradiții și un alt standard cu celelalte.” [\[44\]](#)

Aceste standarde duble aplicate de lumea occidentală, tatăl surogat al Noii Ordini Mondiale, împotriva

musulmanilor din Bosnia, Palestina, Cecenia, Azerbaidjan și multe alte locuri din întreaga lume, indică în mod clar tratamentul nedrept al Occidentului față de societățile necreștine, inclusiv față de musulmani.

De fapt, cel care a fost hotărât să „ofere” o susținere puternică țărilor catolice „asupritoare” în conflictul dintre Bosnia și Croația a fost Vaticanul condus de Papă. Prin urmare, **conform lui Huntington:** „Vaticanul și-a extins recunoașterea chiar înainte de comunitatea europeană.” [\[45\]](#)

Toate aceste acțiuni inconsecvente împotriva a sute de mii de oameni

oprimați, care au trecut prin genociduri violente și au experimentat atrocități nemaiauzite de istoria umană, au fost trecute cu vederea de țările care poartă stindardul NOM (**Noua Ordine Mondială**).

Cred că este una dintre cele mai mari tragedii și rușini scrise cu sângele oamenilor nevinovați în memoria istoriei, astfel încât generații de musulmani să-și amintească, mai ales dacă o comparăm cu sistemul islamic al justiției și al toleranței, care nu permite tratarea în mod nedrept nici măcar a dușmanilor. Islamul nu este vinovat de toate acele practici eronate care pot fi comise de unii musulmani

ignoranți, chiar dacă ei pretind că acționează în numele islamului.

6. Islamul în subcontinentul indian

Islamul a ajuns pentru prima dată în subcontinentul indian în timpul secolului al VII-lea și dominația musulmană a continuat până la invazia britanică din anul 1857, durând peste 1100 de ani. Dacă ar fi fost practică metoda creștină a inchiziției și a convertirii sub amenințarea cu arma, niciun singur hindus nu ar fi rămas în viață până la sfârșitul dominației coloniale britanice din India. Cu toate acestea, toleranța islamică și înțelegerea naturii omului s-au manifestat în India. În Coran, Allah

Preaînaltul a afirmat în mod clar că toleranța este un principiu etic esențial pe care omenirea trebuie să îl urmeze.

De asemenea, islamul a ajuns în India, precum și în alte părți ale lumii, pentru a transcende și a ridica omenirea mai presus de rasism, ignoranță, superstiții și nedreptate. Prin urmare, nu a fost nevoie de convertire forțată la adevărata religie a lui Dumnezeu.

Depinde, în principiu, de oameni, ca ei să își folosească intelectul pe care Dumnezeu li l-a dăruit și să aleagă.

Acesta este motivul pentru care sute de mii de oameni revin la islam, de îndată ce află adevărul despre acesta. Oamenii îl acceptă de bunăvoie și fără

nicio ademenire sau constrângere. Mulți dintre ei sunt oameni de știință, politicieni, avocați, **evangheliști și chiar oameni faimoși**: Cat Stevens (**în prezent Yusuf Islam**), fostul cântăreț pop celebru; M. Hoffman, ambasadorul Germaniei în Maroc, care a scris recent o carte revelatoare, Islamul este alternativa; Morris Baucaille, cunoscutul om de știință francez, care a acceptat islamul după cercetările sale lungi în domeniul științei și al religiei, rezumate în cartea sa, Coranul, Biblia și știința; dl. Olson, actualul ambasador al Danemarcei în Arabia Saudită, care a declarat într-**un interviu la radio că**: „Dacă oamenii ar

cunoaște realitatea islamului, milioane l-ar îmbrățișa.” [\[46\]](#)

Lista celor care au căutat adevărul islamului este prea lungă pentru a fi menționată aici. Aceasta include persoane din toate categoriile sociale.

7. Toleranța islamului

Unul dintre aspectele importante ale islamului este că acesta înseamnă supunere totală față de Allah Preaînaltul prin alegere și convingere, nu prin ademenire sau constrângere. Islamul întâmpină și găzduiește toți oamenii ca pe frați și surori, indiferent de afilierea sau originea lor distinctivă/particulară. Atitudinea

islamică față de adepții altor religii nu este numai aceea de a arăta toleranță față de convingerile lor, ci, de asemenea, afirmă un principiu islamic nenegociabil de toleranță și responsabilitate religioasă:

„Nu este silire la credință! Răzvedită este deosebirea dintre Calea cea Dreaptă și rătăcire, iar acela care se leapădă de Taghut și crede în Allah, acela s-a prins de cea mai trainică toartă (islamul), care nu se sparge niciodată. Și Allah este Samī‘ (Cel care Aude toate), ‘Alīm (Atoatecunoscător).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:256]

De fapt, de-a lungul istoriei sale, islamul a fost foarte tolerant cu oamenii din alte religii, permițându-le să-și urmeze calea, deși unele dintre practicile lor ar fi putut intra în conflict cu religia majorității. Acesta a fost gradul de toleranță pe care musulmanii l-au adoptat față de cetățenii lor nemusulmani.

Există un alt aspect al acestei chestiuni, care nu poate fi găsit în legile scrise și nici nu poate fi aplicat de instanțele judecătorești sau de guvern: acesta este spiritul de toleranță care stă la baza atitudinii drepte, relațiilor binevoitoare, a respectului față de vecini și a sentimentelor sincere de evlavie, compasiune și curtoazie.

Respectarea și păstrarea unei astfel de atitudini sunt cerute de la fiecare musulman și nu pot fi obținute printr-o legislație constituțională sau instanță competentă. Spiritul de toleranță al islamului este practicat exclusiv într-o societate islamică adevărată. [\[47\]](#)

Multe versete coranice au scos în evidență relațiile bazate pe respect și dreptate cu cei nemusulmani, [mai ales cei care trăiesc în pace cu musulmanii și nu nutresc sentimente de dușmănie față de ei:](#)

„Allah nu vă interzice să vă purtați drept și cu bunătate cu aceia [\(necredincioșii\)](#) care nici nu au luptat împotriva voastră, din pricina religiei,

și nici nu v-au alungat din casele voastre. Cu adevărat, Allah îi iubește pe cei dreپți (cei care se poartă cu dreptate).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 60:8]

„Și ei dau hrană, în ciuda (nevoii și a) dragostei lor pentru ea (sau: „de dragul Lui”) celor sărmani, orfanilor și captivilor (de război) ~ (Spunând:) «Noi vă hrănim pe voi doar de dragul lui Allah. Nu vrem nici răsplată și nici mulțumiri de la voi!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 76:8-9]

Deși musulmanii ar putea să nu fie de acord cu alte sisteme ideologice și dogme religioase, acest lucru nu trebuie să îi împiedice să urmeze

modul corect de a discuta și interacționa cu nemusulmanii:

„Nu discutați cu oamenii Cărții decât în felul cel mai frumos, afară de aceia dintre ei care sunt nelegiuți (cu voi)! Și spuneți: «Noi credem în ceea ce ni s-a trimis nouă și vi s-a trimis vouă! Domnul nostru și Domnul vostru este unul singur și noi Lui îi suntem supuși (musulmani).»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 29:46]

În acest context, **pare oportun să ridicăm întrebarea:** este toleranța altor religii, așa cum este predicată de islam, o chestiune în care musulmanii au fost lăsați să decidă? De fapt, toleranța în islam își are baza ideologică în Coran

și în învățăturile profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), iar aceasta nu este supusă niciunei interferențe umane. Prin urmare, este un principiu islamic constant care nu se modifică în funcție de timp sau loc. Conform Coranului, fiecare ființă umană trebuie să fie onorată, așa cum Allah Preaînaltul a onorat-o:

„Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare și le-am dat lor ca hrană felurite bunătăți și i-am ales pe ei înaintea multor altora din cei pe care i-am creat.”

[Traducerea Sensurilor Nobilului
Coran, 17:70]

Islamul este Revelația finală a lui Allah Cel Atotputernic și este religia Adevărului universal pentru întreaga omenire. Toate doctrinele sale pot rezista oricărei provocări. Prin urmare, scopul existenței mai multor religii – făcute de om sau care se presupune că au fost revelate – este doar acela de a îi permite intelectului uman să aleagă.

Următoarele versete din Coran subliniază aceste principii:

„Allah mărturisește că nu există altă Divinitate în afară de El. Și îngerii și cei înzestrați cu știință (mărturisesc) cu dreptate că: «Nu există altă divinitate afară de El, Al-‘Azīz (Invincibilul, Cel Atotputernic), Al-Hakīm (Prea Înțeleptul)» ~ (Unica) religie acceptată

de Allah este islamul și nu au fost deosebiri între cei cărora le-a fost dată Scriptura decât după ce a ajuns la ei Știința, din pricina pizmei lor. Iar cel care nu crede în Semnele lui Allah (să știe că) Allah este Grabnic la socoteală!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:18-19]

„Și de-ar fi voit Domnul tău, toți cei de pe Pământ ar fi crezut laolaltă! Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie credincioși?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 10:99]

În islam, nedreptatea este considerată a fi unul dintre cele mai mari păcate. Prin urmare, este respinsă asuprirea oamenilor din cauză că au credințe

diferite. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Temeți-vă de suplicația unei persoane asuprite, chiar dacă este necredincioasă, pentru că nu există niciun paravan între ea și Allah.”

[Ahmad]

8. Remarci concludente

Pentru a rezuma, intoleranța a fost o practică permanentă a iudaismului, a creștinismului și a hinduismului și a fost, uneori, îndoctrinată în Scripturile lor. Acestea fie au izolat un segment al omenirii, fie l-au asuprit pur și simplu pentru a-l persecuta. Moartea sau

convertirea a fost cel puțin până de curând singura alegere cu care se confruntau cei care nu erau creștini într-o societate creștină sau cei care nu erau hinduși într-o societate hindusă. Oamenii de diferite credințe au trăit în prosperitate și s-au bucurat de libertatea de a-și practica religia. Unii chiar au cerut azil pentru a scăpa de persecuțiile religioase, așa cum a fost cazul evreilor din Spania.

Suferința oamenilor, sub formă de sărăcie sau boli, era exploatată pentru a le schimba credința. Stephen Neill a ilustrat scopul unui astfel de monopol inuman de persoane care suferă, **spunând:**

„La scurt timp după sosirea misionarului Lavigari în Algeria s-a răspândit holera. Drept rezultat, a apărut foametea. El a reușit să strângă 1800 de copii orfani după ce a primit permisiunea din partea autorităților franceze pentru a-i converti la creștinism; apoi le-a oferit o educație creștină în așezăminte care au fost numite Villegas creștine. Astfel de măsuri i-au încurajat pe alți misionari din alte țări să facă același lucru. Au început prin a cumpăra copii ca sclavi, apoi i-au adunat în așezăminte creștine.”[\[48\]](#)

Neil continuă să vorbească despre astfel de incidente, sprijinindu-și argumentele pe statisticile din care

rezultă cumpărarea sufletelor și, astfel, a credințelor oamenilor nevoiași, **spunând:**

„Acest proces (de a cumpăra copii și de a-i creștina) a avut un asemenea succes încât până în anul 1902 unii misionari au reușit să înființeze într-o zonă 250 de ferme cu 5000 de copii sclavi.”[\[49\]](#)

Sigrid Hunke, marele filozof și istoric german, s-a referit în cartea sa, Allah este destul de Diferit, la un fragment din scrisoarea pe care Oliverous, filosoful teologic, i-a scris-o în anul 1221 lui Saladdin (Salahudîn), exprimându-și aprecierea profundă față de tratamentul nobil de care au avut

parte soldații cruciați care au fost capturați după înfrângerea lor în bătălia de la Hittin, **spunând:**

„Timp de secole, nimeni nu a mai auzit de o astfel de milă și generozitate, mai ales față de inamicii violenți luați prizonieri de război. Când Dumnezeu a decretat ca noi să cădem în mâinile tale, nu am văzut în tine un tiran nemilos. În schimb, te-am cunoscut ca pe tatăl milostiv care ne-a copleșit cu bunătatea și recompensele sale, precum și ca pe un susținător în vremurile grele. Și cine s-ar putea îndoi că astfel de generozitate și toleranță au fost de la Allah?... Oamenii cărora le-am ucis părinții, fiii, fiicele, frații și surorile și pe care i-am

supus la torturi crude, ne-au tratat în cel mai bun mod cu putință și ne-au preferat în locul lor atunci când am devenit prizonierii lor și am fost pe punctul de a muri de foame. Ei au făcut acestea în timp ce eram neajutorați și lipsiți de putere.”[\[50\]](#)

Hunke a continuat să raporteze unele dintre atrocitățile inimaginabile pe care cruciații le-au comis împotriva civililor musulmani din Palestina. Unul dintre aceste incidente a avut loc atunci când regele Richard, Inimă de Leu, și-a dezonorat reputația în modul cel mai umilitor când a încălcat jurământul față de trei mii de prizonieri musulmani și a poruncit să fie executați. Regele francez a făcut același lucru.[\[51\]](#)

Oferim cititorilor mai jos un fragment dintr-un articol scris de unul dintre proeminenții gânditori americani, profesorul John L. Esposito, în care rezumă toleranța islamului și a musulmanilor în apogeul puterii lor:

„Creștinii și evreii erau considerați a fi «oameni ai Cărții» (cei care au avut o Scriptură – Revelație de la Dumnezeu). În schimbul credinței față de stat și a plății unui impozit, aceste popoare protejate (**dhimimi**) puteau să își practice credința și să fie guvernate de liderii lor religioși și de legile lor în materie de credință și viață privată (**legi familiale**).”[\[52\]](#)

Prințul Charles a fost foarte sincer în discursul său cu privire la Islam și la Occident, susținut la centrul Oxford pentru Studii Islamice, **atunci când a spus:**

„Islamul medieval era o religie de o toleranță remarcabilă pentru timpul său, permițând evreilor și creștinilor dreptul de a-și practica credințele moștenite, exemplul care nu a fost, din păcate, copiat timp de multe secole în Occident.” [\[53\]](#)

Astfel, islamul s-a dovedit a fi mai tolerant decât creștinismul imperial, oferind o libertate religioasă mai mare evreilor și creștinilor. Majoritatea Bisericilor creștine locale au fost

persecutate ca fiind eretice schismatice de o ortodoxie creștină străină. Ca sistem universal, islamul tolerează popoarele din diferite medii religioase și le protejează drepturile împotriva opresiunii și a discriminării. În același timp, subliniază că este singurul adevăr absolut cu obiective ample și dovezi logice. Tritton și-a **exprimat opinia cu privire la acest atribut măreț al toleranței în islam spunând:**

„Imaginea soldatului musulman care înaintează cu o sabie într-o mână și Coranul în cealaltă este destul de falsă.”

Numai islamul predică și practică toleranța, ca parte a învățăturilor sale

fundamentale, lucru care nu permite o a doua interpretare. În ciuda devierilor musulmanilor din orice moment din istorie, care au fost rare, Cuvântul Creatorului va prevala întotdeauna. Din numeroasele exemple aleatorii de toleranță islamică pe care le-am ales din lucrările unor scriitori, mai ales nemusulmani, reiese că islamul a manifestat o formă de neegalat de toleranță. Acesta este singurul sistem care conține adevărul deplin, așa cum a fost revelat, și păstrează intacte Cuvintele reale ale Creatorului, Coranul. Această toleranță din sfera umană i-a permis islamului să extindă mentalitatea deschisă în sfera

intelectuală, tema următoarei mele secțiuni.

Această secțiune a cărții este dedicată în primul rând examinării unora dintre sistemele de viață adoptate în lume în zilele noastre. În urma examinării, ar trebui să fim în măsură să decidem ce sistem se potrivește cel mai bine cu nevoile noastre de dezvoltare și cu un mod de viață mai bun. Ar trebui să ne ajute, de asemenea, să le determinăm pe cele care împiedică civilizația și progresul, precum și pe cele care nu dau nicio prioritate valorilor și eticii, care stau la baza bunăstării sociale, psihologice și fizice a omului. Pentru ca un sistem universal să reușească, trebuie să fie în măsură să

îndeplinească și să echilibreze nevoile noastre pentru o viață mai bună și să prevină orice transgresiune care poate duce la distrugerea și dispariția omenirii.

1. Budismul, hinduismul și știința

Dacă ar fi să propunem budismul ca mod universal propus de viață, am realiza că adevăratul budism înseamnă devotament complet față de adorarea idolilor, petrecerea timpului în retragere completă și izolare de lumea înconjurătoare, care este plină de nedreptate. Conform budismului, omul este văzut ca o sursă a răului. Pentru a dobândi neprihănirea, trebuie să abandoneze această lume și să trăiască

în izolare totală. O astfel de filozofie nu va reuși niciodată să aducă pace în mintea adepților săi.

Atât în hinduism, cât și în budism, lumea este privită ca un rău și mântuirea este înțeleasă ca respingerea acesteia sau altfel spus ca îndepărtarea de cele lumești. Mai mult decât atât, aceste religii fac din mântuire o chestiune individualistă, personală, din moment ce o definesc în termeni de stări de conștiință, care pot fi doar personale. Interacțiunea cu lumea exterioară este privită ca ceva rău. [\[54\]](#)

Orice ordine socială dezvoltată de hinduși în materie de stat, imperiu, civilizație sau comunitate umană

distinctivă a fost făcută abătându-se de la învățăturile lor. India de astăzi și-a bazat sistemul de guvernare pe democrație, în ciuda partidelor hinduse care joacă un rol important în politica indiană.

Cred că astfel de atitudini față de viață nu pot fi acceptate într-o lume ca a noastră, în care au avut loc progrese mari în domeniul tehnologiei, care au devenit o parte integrantă a vieții noastre. Fără îndoială, multe dintre progresele din industrie au avut numeroase efecte secundare nedorite în domeniile sociale și cele legate de sănătate ale societății. La cealaltă extremă, o civilizație modernă atee îi oferă omului libertatea deplină de a se

implica în toate aspectele, fără limite sau respect față de natură sau persoane. Putem observa aceasta în practicile iresponsabile de inginerie genetică și în distrugerea ecologiei. Câștigurile pur materiale i-au împiedicat pe cercetători să vadă devastatoarele probleme morale, sociale și sanitare, care reprezintă niște amenințări fără precedent pentru omenire.

Soluțiile materialiste, care rareori au succes, sunt căutate în majoritatea cazurilor. SIDA, cancerul, sărăcia, analfabetismul, fumatul, drogurile, alcoolul, precum și multe alte probleme sociale au crescut într-un ritm îngrijorător. Câștigurile materiale au devenit obiectivul major, în

detrimentul valorilor morale. Cu toate acestea, secesiunea de la cealaltă extremă a respingerii oricărei implicări în treburile lumești contrazice firea omului. Este nevoie urgentă de un sistem care nu este manipulat de interesele materialiste limitate ale unei minorități lacome și neglijente și, în același timp, aduce un echilibru între nevoile omului de progres în știință și tehnologie.

2. Islamul și știința

Islamul rezolvă această dilemă abordând o cale de mijloc și o poziție moderată. Omului nu i se refuză dreptul de a se bucura de viață, cu condiția ca el să nu încalce drepturile

altor creații ale lui Allah Preaînaltul,
așa cum este descris de El în Coran:

„O, fii ai lui Adam! Luați-vă găteliile voastre la toate locurile de rugăciune! Mâncați și beți, însă nu întreceți măsura, fiindcă El nu-i iubește pe cei care întrec măsura! ~ Spune: «Cine a oprit podoaba orânduită de Allah, pe care El a făcut-o pentru robii Săi și bunătățile cele trebuincioase pentru viețuire?» Spune: «Ele sunt pentru aceia care cred, în viața lumească, și numai pentru ei în Ziua Învierii. Astfel facem Noi versetele Noastre limpezi pentru niște oameni care știu.»”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:31-32]

Un sistem de viață care împiedică progresul omenirii în știință și tehnologie care este benefic nu este demn de a fi ales ca mod de viață. Islamul trece testul în această privință, deoarece este singura religie care a deschis ușile marilor salturi în toate domeniile științei. Musulmanii nu au succes în domeniul științei și al tehnologiei atunci când se distanțează de învățăturile pure ale islamului. Coloniștii și orientaliștii au descoperit acest fapt și, prin urmare, au încercat să le distragă atenția musulmanilor de la sursa reală a progresului. Mulți istorici au recunoscut acest fapt și printre ei, Philip Hitti, care spune atunci când se referă la Al-

Khawarizmi, un recunoscut savant musulman în domeniul matematicii:

„Unul dintre cele mai strălucite genii ale islamului, Al-Khwarizmi, este, fără îndoială, omul care a exercitat cea mai mare influență asupra gândirii matematice în toată perioada evului mediu.” [\[55\]](#)

M. Charles, un om de știință francez, face referire la contribuția unui alt matematician musulman, al-Battani, **spunând:**

„Al-Battani a fost primul care a folosit expresiile «**sinus și cosinus**» în lucrările sale. El le-a introdus în calculul geometric și le-a numit

«umbra extinsă». Este ceea ce numim în trigonometria modernă tangentă.” [56]

Istoricii subliniază că științele moderne sunt datorare musulmanilor pentru marile progrese din multe dintre domeniile științifice. Iată ce a spus Fauriel (1846):

„Contactul dintre cele două civilizații – creștină și musulmană – a fost stabilit pe căi normale și bine întemeiate. În acest sens, comerțul și pelerinajul au jucat rolul principal. Comerțul pe mare și pe uscat între Est și Vest a fost deja înfloritor cu mult înainte de secolul al XI-lea. Civilizația islamică a intrat în Europa prin Spania, Sicilia și sudul

Franței, care erau sub conducere sarazină directă.”[\[57\]](#)

Pe la mijlocul secolului al IX-lea, civilizația musulmană domina deja în Spania. Spaniolii din acel timp considerau araba ca fiind singurul mediu pentru știință și literatură. Importanța sa a fost așa de mare încât autoritățile ecleziastice au fost obligate să aibă colecția de canoane folosite în Bisericile spaniole traduse în limbile romanice (**predecesoarele spaniolei moderne**), deoarece cele două limbi erau vorbite de-a lungul întregii Spanii musulmane. Spania creștină a recunoscut această superioritate a musulmanilor. Prin anul 830, Alfonso cel Mare, regele austriecilor, a trimis

doi savanți sarazini musulmani pentru a acționa în calitate de tutori pentru fiul și moștenitorul său.

După efectuarea unei cercetări comparative riguroase a Bibliei și a Coranului cu marile descoperiri ale științei moderne, renumitul savant francez și membru al Academiei Franceze Științifice a observat absența de contradicții între conținutul Coranului și aceste descoperiri. În plus, el a constatat că Nobilul Coran descrie ambele lumi atât pe cea vizibilă, cât și pe cea nevăzută într-un **mod complet corect:**

„Coranul vine în continuarea celor două Revelații care l-au precedat și nu

numai că este liber de contradicții în narațiunile sale, ceea ce indică semnele diferitelor manipulări ale omului care se găsesc în Evangheliile, dar oferă o calitate proprie celor care îl examinează obiectiv și în lumina științei, adică este complet în acord cu datele științifice moderne. Mai mult decât atât, este de neconceput ca afirmațiile care se regăsesc în el și care au legătură cu știința să fi aparținut unui om care a trăit în timpul lui Mohammed. Prin urmare, cunoștințele științifice moderne ne permit să înțelegem anumite versete din Coran, care, până în prezent, au fost imposibile de interpretat.”[\[58\]](#)

3. Impactul științelor musulmane în Europa

Notorietatea științifică a musulmanilor s-a răspândit pretutindeni și a atras elita intelectuală a lumii occidentale până în Andaluzia, Sicilia și sudul Italiei. Totodată, în timp ce civilizația musulmană prospera în perioada Evului Mediu, lumea creștină trăia într-un întuneric complet. **Philip Hitti a remarcat:**

„Niciun alt popor nu a adus un aport la fel de important la progresul uman precum arabii, dacă folosim acest termen pentru a ne referi la toți cei a căror limbă maternă era araba și nu doar la cei care trăiau în Peninsula

Arabică. Timp de secole, araba a fost limba de predare, cultură și progres intelectual pentru întreaga lume civilizată, cu excepția Orientului îndepărtat. Din secolul al IX-lea până în secolul al XII-lea au existat mai multe lucrări filozofice, medicale, istorice, religioase, astronomice și geografice scrise în limba arabă decât în oricare altă limbă.”[\[59\]](#)

Progresele musulmanilor în știință și răspândirea cunoștințelor au fost cele care au marcat începutul progresului nostru contemporan în știință și tehnologie. An-Nadawi a comentat despre acest lucru:

„Între timp, ca urmare a influențelor științifice islamice și musulmane, vulcanul de cunoștințe a erupt în Europa. Gânditorii și oamenii de știință au rupt sclavia intelectuală. Ei au respins cu îndrăzneală teoriile bisericești, care se bazau pe dovezi absurde, proclamând propriile investigații. Autoritatea papală[60] a reacționat fără milă. Aceasta a stabilit inchizițiile pentru a îi găsi și pedepsi pe ereticii ascunși în orașe, case, beciuri, în peșteri sau pe câmpuri. Această instituție și-a făcut datoria cu o asemenea promptitudine sălbatică, încât un teolog creștin a exclamat că era aproape imposibil ca un om să fie creștin și să moară în patul lui. Se

estimează că între anii 1481 și 1801 inchișiția a pedepsit 340.000 de persoane, dintre care aproape 32.000 au fost arse de vii, inclusiv marele om de știință Bruno, al cărui singur delict a fost acela că a învățat pluralitatea lumilor. Bruno a fost predat autorităților seculare pentru a fi pedepsit «cât mai cu milă posibil și fără vărsare de sânge», ceea ce însemna, de fapt, actul oribil de a îl arde pe respectivul prizonier pe rug. Galileo, un alt om de nu mai puțină valoare, a fost torturat de inchișiție pentru că a susținut că Pământul se mișca în jurul Soarelui.”[\[61\]](#)

Potrivit lui Draper, în cartea sa „Istoria conflictului dintre religie și știință”,

stagnarea intelectuală a clerului și atrocitățile comise de inchiziție au condus sectoarele culte ale societății europene să se revolte, nu numai împotriva clerului și a Bisericii, ci și împotriva tuturor valorilor și a oricărui tip de adevăr care nu a fost corupt de clerul deviat.

4. Deficiențele științei moderne

Știința pe care islamul a oferit-o Occidentului a fost în perfect acord cu învățăturile lui Allah Preaînaltul. Cu toate acestea, din secolul al XIV-lea până în ziua de astăzi, societățile occidentale au deviat de la această tradiție științifică islamică. Islamul le cere oamenilor să preia

responsabilitatea de a dezvolta știința de care să beneficieze toți oamenii, fără să facă rău altora; respectând în același timp natura. Islamul subliniază, de asemenea, un principiu foarte important, conform căruia știința nu poate fi transformată în „Dumnezeu” dintr-un motiv foarte simplu: cunoașterea noastră este relativă și ipotetică și, prin urmare, știința noastră este la fel. **Mohammed Qutb scrie:**

„Zeul științei, cu toate acestea, s-a dovedit a fi extrem de capricios, mereu în schimbare și modificându-și în mod constant poziția, susținând un lucru pe care îl consideră adevărat astăzi și respingându-l mâine ca fiind fals și greșit. În consecință, «adoratorii» săi

sunt sortiți la o stare de neliniște și anxietate permanentă, deoarece, cum pot ei găsi odihna și pacea minții cu un astfel de zeu capricios? Faptul că Occidentul modern este afectat de această incertitudine și neliniște are ca rezultat numărul mare de tulburări psihologice și nervoase, care sunt atât de comune în societățile moderne de azi.”

De asemenea, **el adaugă:** „Un alt rezultat al deficienței științei moderne este faptul că lumea în care trăim a devenit lipsită de orice semnificație și scop, fără ordin superior sau putere care să o ghideze. Tensiunile și conflictele dintre diferitele forțe sunt la

ordinea zilei. Drept rezultat, totul în această lume este în schimbare.” [\[62\]](#)

Folosirea deficitară a științei a afectat toate sferele vieții – cea economică, politică, educațională și sanitară. Toți acești factori îl îndeamnă pe om să caute un sistem în care poate găsi satisfacție, pace, liniște și lipsă de contradicții.

Un exemplu de astfel de știință deficitară este prejudiciul adus rasei negre în cea mai mare parte a SUA. Odată cu creșterea rasismului pseudoștiințific și cu popularizarea ideilor de inginerie socială în rândul latino-americanilor, s-a ajuns ca elitele albe să militeze împotriva acceptării

sociale a populației negre. Adepții pozitiviști ai filozofului francez Auguste Comte credeau că africanii erau departe de a fi pregătiți pentru etapa de modernizare tehnică și i-au neglijat. Adepții darwinismului social au considerat dimensiunea africană a societății pluraliste a fi un semn de slăbiciune fundamentală, ei asumându-și superioritatea naturală a rasei albe.[\[63\]](#)

5. De ce încurajează islamul știința și progresul?

De ce islamul este singurul sistem de viață care poate îngloba nevoile omului de progres și descoperirile Universului? Trăsăturile care

deosebesc islamul de alte credințe l-au condus pe Gibb (un orientalist bine-cunoscut) să scrie:

„Tipul de societate pe care îl construiește o comunitate depinde în mod fundamental de convingerea sa cu privire la natura și scopul Universului și locul sufletului uman în el. Aceasta este o doctrină destul de familiară și este reiterată de la amvoanele creștine, săptămână după săptămână. Dar islamul este probabil SINGURA religie care a avut în mod constant scopul de a construi o societate pe acest principiu. Instrumentul principal a fost Legea (Shari‘ah).”[\[64\]](#)

De ce islamul este singura religie care poate satisface nevoile omenirii și să se integreze și să interacționeze cu Universul într-un mod armonios? Este pur și simplu pentru că toate celelalte religii și dogme nu au adoptat niciodată un mod de viață cu adevărat monoteist. Ei au evidențiat personificarea lui Dumnezeu prin natură. Au considerat, de asemenea, contradicerea ca fiind o caracteristică principală a cunoașterii. Prin urmare, pe parcursul unei perioade de peste 1000 de ani, când creștinismul a preluat, de exemplu, controlul asupra minții popoarelor, această eră nu a produs nicio știință naturală. Creștinii, hindușii, budiștii, etc. nu au putut

adopta o atitudine științifică până când nu au fost eliberați prin islam de politeismul [\[65\]](#) lor impus de autoritățile religioase și până când nu au fost expuși la revoluția științifică musulmană. Nici hinduismul, nici budismul și nici creștinismul nu și-au putut îndruma adepții pentru a se angaja în gândirea științifică. Cu toate acestea, de îndată ce au devenit musulmani și l-au adorat pe Unicul Dumnezeu Atotputernic, au devenit oameni de știință și mari savanți, cot la cot cu arabii musulmani din acea perioadă. Exemplele din istorie precum cele prezentate mai sus sunt o dovadă a acestui lucru.

Musulmanii au putut dobândi calitățile necesare pentru progres și gândire științifică din două motive principale: în primul rând, Coranul cel Glorios și Tradițiile nobile ale Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-au îndemnat pe oameni să contemple și să studieze natura lor, **pe ei înșiși și Universul din jurul lor:**

„Tot astfel sunt și printre oameni și viețuitoare și vite cu felurite culori. Singurii ce se tem de Allah sunt învățații dintre robii Săi. Dar Allah este ‘Azīz (Invincibil, Atotputernic), Ghafūr (Atoateiertător).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 35:28]

„(...) Spune: «Oare sunt egali cei care știu cu aceia care nu știu?» Însă numai aceia care au minte, trag învățăminte.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [39:9](#)]

„(...) Allah îi va ridica în rang pe aceia dintre voi care cred și pe cei cărora li s-a dat știința. Și Allah este Bineștiutor a ceea ce faceți voi!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [58:11](#)]

„Oare nu cugetă ei la Coran? Dacă ar fi el de la altcineva decât de la Allah, ar găsi în el multe nepotriviri!”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [4:82](#)]

„Oare nu văd cei care nu cred că Cerurile și Pământul au fost împreună și că Noi le-am despărțit și din apă am făcut tot ce este lucru viu? Și oare tot nu cred ei?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [21:30](#)]

„Noi le vom arăta Semnele Noastre (în cele mai îndepărtate) zări (ale Pământului) și în sufletele lor înșiși, astfel încât să le fie limpede că el (Coranul) este Adevărul. Oare nu este de ajuns că Domnul tău este Martor la toate?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [41:53](#)]

Multe dintre aceste semne au fost discutate în detaliu în Coran și au fost, mai târziu, descoperite de oamenii de

știință, datorită progresului în domeniul științei și al dezvoltării tehnicilor lor științifice de cercetare.

Următorul fragment se referă la un semn despre care oamenii de știință au găsit multe detalii în Coran:

„Sau (ele sunt) ca întunecimile dintr-o mare adâncă, fără fund, pe care o învăluie valurile, iar peste ele alte valuri și deasupra lor norii. Întunecimi unele deasupra altora. Dacă (cineva) scoate mâna, aproape că nici nu o vede (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:40]

Acest verset menționează întunericul din mările și oceanele adânci, acolo unde, dacă un om întinde mâna, nu și-o

poate vedea. Nivelurile de întuneric încep în apă la o adâncime de 200 de metri. La această adâncime, aproape că nu mai este lumină deloc (vezi figura de mai jos). Întunericul total apare la adâncimi mai mari de 1.000 de metri. Ființele umane nu sunt capabile să se scufunde la adâncimi mai mari de patruzeci de metri fără ajutorul submarinelor sau a echipamentelor speciale și nu pot supraviețui fără ajutor în partea întunecată profundă a oceanelor, la adâncimi mai mari de 200 de metri.

Oamenii de știință au descoperit recent acest întuneric cu ajutorul echipamentelor speciale și a

submarinelor, care le-au permis să se scufunde în adâncurile oceanelor.

De asemenea, din afirmațiile din versetul precedent - „(...) o mare adâncă, fără fund, pe care o învăluie valurile, iar peste ele alte valuri și deasupra lor norii (...)”, putem înțelege că apele adânci ale mărilor și oceanelor sunt acoperite de valuri, iar peste aceste valuri sunt alte valuri. Este clar că al doilea set de valuri sunt cele de la suprafață, cele pe care le putem vedea, pentru că versetul menționează că deasupra acestora sunt nori. Dar, la ce se referă primele valuri? Oamenii de știință au descoperit recent că există valuri interne, care „se formează între

două mase de apă cu diferite densități.”
(vezi figura alăturată)

Valurile interne acoperă apele adânci ale mărilor și oceanelor, deoarece apele adânci au o densitate mai mare decât cele de deasupra lor. Valurile interne se comportă ca acelea de suprafață și se sparg la fel ca ele. Ochiul uman nu le poate vedea, dar pot fi detectate prin studierea modificărilor de temperatură sau salinitate într-un anumit loc. [\[66\]](#)

De fapt, versetul care vorbește despre modul în care Universul a fost creat conține informația pentru care doi fizicieni au primit Premiul Nobel în anul 1973. Însă, aceste date științifice

i-au fost revelate Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) acum mai bine de 1400 de ani. [\[67\]](#)

În al doilea rând, tawhīd-ul (crediința în Unicitatea lui Allah) este temelia pe care islamul este construit. Acesta respinge toate tipurile de mituri și superstiții, deoarece sunt cei mai mari dușmani ai științei. Tawhīd-ul Îi atribuie toate aspectele legate de cauzalitate lui Allah. Prin urmare, oamenii de știință trebuie să poată investiga și descoperi aceste relații, să le cunoască, iar apoi să le pună la dispoziția omenirii. [\[68\]](#)

După lupta lungă și amară dintre știință și alte religii, islamul a venit pentru a aduce armonie între religia lui Allah Preaînaltul și cunoaștere în acest secol al științei. În acest sens, Liga Islamică Mondială a stabilit o comisie care este specializată în investigarea faptelor dovedite științific așa cum sunt descrise în Coran și în Sunnah (învățăturile Profetului Mohammed, Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa).[\[69\]](#)

În rezumat, alte moduri de viață (creștinismul, budismul, capitalismul, comunismul și hinduismul) nu au ajuns niciodată la o înțelegere unificată a lui Allah, a omului sau a naturii. Astfel, punctele lor de vedere științifice au

fost eronate. Unitatea islamului permite o perspectivă științifică adecvată, care promovează progresul și dezvoltarea în domeniul științei și al tehnologiei. Contribuția musulmanilor în domeniul științei și înțelegerea realității și a relației dintre ființa umană și natură sunt clar ilustrate în acest citat din discursul dr. Mahathir Mohammed, [susținut în cadrul Forumului islamic din Oxford](#):

„În această lume modernă, musulmanii au o misiune reală. Ei trebuie să readucă valorile spirituale într-o lume care devine rapid atee și complet materialistă, atât de arogantă încât crede că știe răspunsurile la toate; o lume care dezvoltă mijloace de

distrugere în masă și le pune în mâinile persoanelor iresponsabile și nebune; o lume care se află în pragul unei Apocalipse care este provocată de om.”

În prezent, oamenii vor să creeze o lume în concordanță cu dorințele lor. Ei uită că în ciuda genialității lor, nu pot răspunde la întrebarea „de ce”. Ei nu pot răspunde de ce totul este așa cum este, de ce Universul acționează în modul în care o face, de ce materia se comportă în felul în care o face, de ce oxigenul și hidrogenul formează apa etc. Ei pot ști cum se întâmplă toate aceste lucruri, dar niciodată de ce. Eforturile noastre în domeniul științei pot oferi diferite mecanisme pentru o

observare adecvată și descriptivă a legilor Universului. Capacitatea explicativă adecvată va continua să fie însă mult timp de acum încolo inaccesibilă științei strict umane. Dacă ar apărea un răspuns, acesta ar fi doar unul conjunctural.

Secolul XXI este ne semnificativ pentru musulmani și nemusulmani deopotrivă. Este doar o perioadă în timp, care va vedea multe schimbări din care musulmanii vor face parte, indiferent de atitudinea lor față de ele. Ar fi mai bine dacă aceștia s-ar confrunța cu acest fapt cu o înțelegere completă și cu o viziune clară a ceea ce doresc să facă și rolul pe care își doresc să îl joace. Și dacă au ales să joace un rol

constructiv păstrându-și în același timp credința, valorile spirituale și fraternitatea, ei ar putea contribui în mod pozitiv la dezvoltarea omenirii. [\[70\]](#)

Cred că este oportun să închei acest capitol cu vorbele marelui istoric al științelor, V. Robinson, prin care a descris situația Spaniei musulmane din Europa în timpul Evului Mediu. Este un memento privind funcția islamului de stimulent real pentru a ghida și a beneficia știința, **al cărei scop ar trebui să fie în beneficiul omenirii:**

„În timp ce Europa era întunecată la apus, Cordoba strălucea sub lămpi publice; în timp ce Europa era

murdară, Cordoba construia o mie de băi; în timp ce Europa era plină de paraziți, Cordoba se schimba de haine pe fiecare zi; în timp ce Europa se afla sub noroi, în Cordoba străzile erau pavate; în timp ce palatele din Europa aveau găuri de fum în tavan, arabescurile Cordobei erau rafinate; în timp ce nobilimea Europei nu știa să își scrie numele, copiii din Cordoba mergeau la școală; în timp ce călugării din Europa nu erau capabili să citească serviciul de botez, profesorii din Cordoba creaseră o bibliotecă de dimensiuni alexandrine.”[\[71\]](#)

Această concluzie conduce la al patrulea principiu pe care universalitatea islamului îl punctează –

și anume: că oferă cele mai bune soluții la problemele cu care se confruntă omenirea, în loc să creeze altele noi.

Omenirea de astăzi se confruntă cu numeroase probleme critice, de la probleme individuale, precum alcoolismul și bolile cu transmitere sexuală, până la probleme sociale, precum starea precară a persoanelor în vârstă, abuzul copiilor și al femeilor și probleme globale, precum războaiele de agresiune. Atunci când un sistem de viață este propus pentru a fi adoptat de către omenire, trebuie să fie capabil să ofere măsuri preventive pentru astfel

de probleme și, de asemenea, să rezolve problemele care apar. Nu există nicio îndoială că existența majorității problemelor noastre este rezultatul incapacității sistemelor adoptate în întreaga lume, care nici nu împiedică, nici nu rezolvă astfel de probleme. Într-adevăr, aceste sisteme par adesea a încuraja manifestarea cauzei principale a acestor probleme.

1. Alcoolismul și dependența de droguri

Deși unele sisteme existente, în special cele seculare, au atins un succes științific și material considerabil, care a adus schimbări pozitive și confort pentru unii, impactul lor negativ și

presiunile i-au condus pe mulți cetățeni să recurgă la acțiuni și obiceiuri autodistructive. Astfel, consumul de narcotice, droguri și alcool a devenit o problemă universală. Amploarea acestor probleme a depășit latura sănătății și pe cea socială, conducând la un război între traficanții de droguri și țările în care are loc traficul de droguri pe de o parte și țările consumatoare de droguri pe de altă parte. Infrațiunile consumatorilor de droguri și de alcool variază de la beție publică sau conducere în stare de ebrietate până la comiterea de viol, omor prin imprudență și omucidere.

Numai în anul 1979, poliția din SUA a raportat 2.137.999 de infrațiuni legate

de alcool[72]. De fapt, efectele grave ale alcoolului au depășit cu mult această cifră. În anul 1975, existau aproximativ 50 de milioane de consumatori moderati și 14 milioane de consumatori intensivi doar în Statele Unite.[73] Dependența de alcool și droguri în rândul americanilor pare să fi crescut substanțial, devenind una dintre problemele sociale cele mai costisitoare și mai greu de controlat. Ne-am putea întreba de ce problema alcoolismului s-a agravat în ultimii ani. **Răspunsul a cinci sociologi americani proeminenți este:**

„Ultimele decenii în America au fost denumite epoca chimică, **în care oamenii folosesc o multitudine de**

substanțe pentru a face față diferitelor probleme cu care se confruntă: durerea fizică, supărări emoționale sau ambiții neîmplinite. Unii au mers atât de departe încât au susținut că America este o cultură a drogurilor, iar dacă luăm în considerare cantitatea enormă și varietatea de droguri consumate de americani în fiecare an, se poate da crezare acestei descrieri.”[\[74\]](#)

Dându-și seama de amploarea alcoolismului și a dependenței de droguri, multe țări au luat diferite măsuri. Statele Unite ale Americii, spre exemplu, a interzis consumul și vânzarea tuturor tipurilor de băuturi alcoolice și alte tipuri de droguri în anul 1920. Acest lucru a fost cunoscut

sub numele de „Legea prohibiției”, care a durat din anul 1920 până în anul 1933. Cu toate acestea, în ciuda puterii FBI-ului și a altor agenții de aplicare a legii, aceasta a condus la un eșec mare și, probabil, nu ar fi putut reuși niciodată. De fapt, intrarea în vigoare a Legii Naționale a Prohibiției a fost urmată de nerespectarea ei pe scară largă. Fabricarea ilegală, transportul și vânzarea de băuturi alcoolice au devenit comune. Aceasta i-a oferit crimei organizate o sursă foarte valoroasă de afaceri. Întregul experiment a condus la un eșec sumbru. [\[75\]](#)

Această problemă fatală nu este limitată la SUA. Într-adevăr,

majoritatea societăților din lume suferă foarte mult din cauza alcoolismului, mai mult decât din cauza oricărui alt intoxicant. Potrivit unui raport publicat în anul 2000 de ziarul de știri rus Kommersant[76], două treimi din bărbații din Rusia mor în stare de ebrietate și mai mult de jumătate din acest număr moare în etape extreme de ebrietate. În jurul vârstei de 57 de ani, bărbații ruși au rata cea mai scăzută de speranță de viață din Europa. [Ziarul a raportat rezultatele unui studiu de trei ani al bărbaților cu vârste cuprinse între 20 și 55 de ani din orașele Moscova și Udmurita după cum urmează:](#)

„Toată lumea este beată: criminalii și victimele, victimele de înec, sinucideri, șoferii și pietonii uciși în accidente rutiere, victimele atacurilor de cord și ale ulcerelor.”

Dl. Chernyenko, vicepreședintele Organizației Naționale a Musulmanilor din Rusia, [a spus cu privire la alcoolism:](#)

„Se poate spune că a bea vodcă sau vin este un aspect semnificativ al culturii ruse, dar eu pot fi un rus bun fără să consum alcool... Cele mai multe dintre problemele sociale din Rusia sunt cauzate de consumul de alcool. Dacă am putea introduce unele valori sociale

islamice în Rusia, societatea și țara vor deveni mai puternice.”

Nu există nicio îndoială că nici iudaismul și nici creștinismul nu pot oferi o soluție viabilă pentru o astfel de problemă, deoarece consumul de alcool este o parte esențială a majorității, dacă nu a tuturor ocaziilor religioase și oficiale, chiar dacă este interzis în conformitate cu învățăturile Bibliei, sursa învățăturilor lor. În ceea ce privește drogurile, este evident faptul că sectoarele influente ale unor guverne creștine „nominale” susțin legalizarea drogurilor sau au inițiat programe – cum ar fi distribuirea gratuită de seringi printre dependenți – care încurajează dependența de

droguri, în loc să o înfrâneze. Numai în ultimii cinci ani, guvernul Statelor Unite a cheltuit 52 de miliarde dolari în lupta împotriva drogurilor, fără a avea prea mult succes. [\[77\]](#)

Generalul Norman Schwarzkopf, Comandantul Forțelor Aliate în Războiul din Golf, s-a adresat Congresului SUA cu privire la modul în care interzicerea consumului de alcool din Arabia Saudită a făcut ca soldații americani să fie mai buni și mai disciplinați (13 iunie 1991):

„Rata noastră de învoiri medicale a scăzut, rata de accidente și răniri, de asemenea, incidentele de indisciplină la fel, și starea de sănătate a forțelor s-a

îmbunătățit. Deci, au existat unele rezultate foarte terapeutice din faptul că alcoolul nu a fost disponibil în niciun fel în Regatul Arabiei Saudite.”[\[78\]](#)

Soluția islamică

Alcoolismul și dependența de droguri s-au dovedit a fi probleme de nerezolvat pentru mulți sociologi și activiști socialici să nu mai vorbim de poliție și de politicieni. Incapabili să stopeze consumul lor, societățile în care alcoolismul și abuzul de droguri au devenit cronice au încetat să abordeze cauzele care stau la baza acestora, ei concentrându-se pe controlul efectelor într-o abordare

selectivă și fragmentată. De exemplu, nu există o lege care previne producerea, vânzarea și consumul de băuturi alcoolice, dar există una pentru conducerea în stare de ebrietate.

Efectul și nu cauza este abordat aici, simptomul și nu boala. Piloții pot consuma alcool oricând doresc, dar nu atunci când conduc avioane.

Promovarea băuturilor alcoolice este atât de răspândită încât s-a ajuns la „îndoctrinarea” copiilor. Copiii sunt nerăbdători să împlinescă optsprezece ani pentru a putea merge în grabă la cel mai apropiat magazin de băuturi și să cumpere alcool singuri, pentru prima dată, ca și cum ar fi o răsplată sau ceva la modă.

Toate aceste contradicții și standarde duble sunt respinse în islam. Dacă alcoolul este nociv în timp ce conducem, atunci trebuie să fie nociv în orice moment. Dacă este dăunător pentru tinerii sub vârsta de optsprezece ani, atunci trebuie să fie dăunător pentru oamenii de orice vârstă.

Proba contrarie este numărul extrem de mare de infracțiuni care sunt comise sub influența alcoolului sau a drogurilor.

Islamul, Învățătura Divină a lui Allah, a venit pentru a elimina această problemă cu desăvârșire; prin urmare, nu dă nicio ocazie consecințelor sale grave de a distruge ființele umane și

societățile lor. Toate căile care conduc la consumul de alcool sunt blocate în mod legal. Astfel, în loc de exploatarea resurselor pentru a face față aspectelor simptomatice este prevenită boala. Încă de la început, islamul are ca scop conștientizarea adeptilor săi. Astfel, constrângerea exterioară nu este necesară. **Putem găsi în mai multe locuri din Coran că Allah Preaînaltul spune:**

„O, voi cei care credeți! Fiți statornici față de Allah și martori drepti! Să nu vă împingă ura împotriva unui neam să nu fiți drepti! Fiți drepti, căci aceasta este mai aproape de evlavie! Și fiți cu frică de Allah, căci cu adevărat Allah este Khabīr (**Bineștiutor**) a ceea ce

faceți voi!” [Traducerea sensurilor
Nobilului Coran, 5:8]

Islamul a stabilit un sistem complet de viață, astfel încât toate componentele sale lucrează în armonie. Soluțiile care au fost propuse peste tot în lume pentru a rezolva problemele în cauză nu sunt compatibile cu alte sisteme ale aceleiași societăți. Drept rezultat, acestea au condus la un haos social. De exemplu, postul, unul dintre cei cinci stâlpi ai islamului, încurajează conștiința de sine și autodisciplina din partea adeptilor.

Musulmanii sunt învățați că Allah Preaînaltul a făcut toate lucrurile bune permisibile și toate lucrurile rele

interzise, descriind credincioșii după cum urmează:

„Pentru aceia care îl urmează pe Trimis, Profetul neînvățat, despre care află scris la ei în Tora și în Evanghelie. El le poruncește ceea ce este bine și-i oprește de la ceea ce este urât, le îngăduie lor bunătățile și le oprește lor pe cele necurate și-i ușurează pe ei de povara lor și de lanțurile care au fost asupra lor. Cei ce cred în el și îl susțin și îl ajută și urmează lumina care a fost pogorâtă cu el, aceia vor fi izbânditori.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:157]

Atunci când o astfel de credință, conform căreia Creatorul Universului

le-a poruncit oamenilor să nu se angajeze în anumite acțiuni sau să consume anumite lucruri, este stabilită în inimile credincioșilor, atunci legea este acceptată. O astfel de respectare de către musulmani este tipică primelor zile ale islamului. Neamul Quraiș și alte popoare preislamice existente obișnuiau să consume alcool la fel ca societățile neislamice din zilele noastre. Cu toate acestea, după ce s-au supus Voinței lui Allah Cel Atotputernic, au încetat să se închine la idoli și să consume alcool, de îndată ce Revelația de la Allah Preaînaltul a venit, impunându-le:

„O, voi cei care credeți! Vinul, jocul de noroc, pietrele ridicate (idolii) și

săgețile (pentru prezicere) sunt numai murdării din lucrătura lui Șeitan. Deci feriți-vă de ele ca să izbândați! ~ Doară Șeitan dorește să semene între voi dușmănie și ură, prin vin și prin jocul de noroc, și să vă abată de la Pomenirea lui Allah și de la rugăciune (as-salāh). Oare nu vă veți opri voi (de la acestea)? ~ Așadar, fiți cu supunere față de Allah, fiți cu supunere față de Trimisul (Lui) și feriți-vă! Iar dacă vă veți abate, să știți că Trimisului Nostru nu-i rămâne decât transmiterea (Mesajului) limpede!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:90-92]

Oamenii de peste tot din Medina au încetat imediat să bea. Au aruncat instantaneu rezervele lor de alcool,

drumurile Medinei devenind niște pâraie de vin.. Ei nu au ezitat să răspundă Poruncii Divine, nefiind nevoie de intervenția unor agenți foarte bine pregătiți sau de folosirea a miliarde de dolari pentru a opri acest obicei distructiv. Aceasta este cu adevărat puterea sistemului islamic. Inițiativa este luată de oameni și se supun de bunăvoie, astfel încât nu mai este nevoie să se ia atitudine împotriva acestora. **Supunerea de bunăvoie în fața lui Allah se află în spatele deciziei a milioane de oameni de a accepta islamul ca mod de viață:**

„Nu este silire la credință! Răzvedită este deosebirea dintre Calea cea Dreaptă și rătăcire, iar acela care se

leapădă de Taghut și crede în Allah, acela s-a prins de cea mai trainică toartă (islamul), care nu se sparge niciodată. Și Allah este Samī‘ (Cel care Aude toate), ‘Alīm (Atoatecunoscător).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:256]

Supunerea de bunăvoie din islam ar trebui să fie comparată cu supunerea socială forțată a societăților seculare. Atunci când Legea Prohibiției a fost impusă de Statele Unite în anii 1920, oamenii nu au fost pregătiți spiritual sau psihologic pentru a o respecta. Într-adevăr, nu exista un sistem de viață în care astfel de legi ar fi putut fi integrate. Forța unei legi elaborate de om nu poate funcționa în mod

necontestabil atunci când este impusă unor oameni care nu sunt de acord cu ea. Atunci când nu există un numitor comun, lucrurile scapă de sub control, pentru că oamenii trăiesc în Jahiliyyah (perioada ignoranței dinainte de islam).

2. Infracționalitatea

Infracțiunile sub diferite forme – crime organizate, infracțiuni stradale, crime de stat, crime sociale etc. – sunt considerate a fi o amenințare majoră la adresa păcii și securității în lumea noastră. Cu toate acestea, discutarea în detaliu a problemei infracționalității ca o catastrofă universală depășește scopul acestui studiu.

În continuare, este prezentat un rezumat al statisticilor care vorbesc despre răspândirea infracționalității în SUA, pe baza referințelor guvernului Statelor Unite.

* Procentajul creșterii infracționalităților selectate între anii 1976 și 1995 [\[79\]](#)

Raportul infracțiunilor constante (UCR), emis de Biroul Federal de Investigații (FBI) dezvăluit faptul că numărul de infracțiuni raportate în S. A. a crescut cu 5% între anii 1976 și 1995. S-au efectuat 11.9 milioane de arestări în anul 1985, o creștere de 3% față de anul 1984. [\[80\]](#) Deși numerele prezentate sunt extrem de mari pentru

națiunea cea mai prosperă și care are, probabil, cel mai avansat sistem de securitate, datele UCR sunt departe de a fi considerate scăzute de către criminologi. Un indice mai fiabil este probabil cel al Biroului de Statistici Judiciare al SUA, Studiul Național de Infracționalitate (NCS), un raport anual cu privire la victimele infracțiunilor domestice bazat pe recensământul inspectorilor. Acest sondaj acoperă infracțiunile care nu au fost raportate la poliție. Acest studiu a arătat că în anul 1985, în 25%, adică unul din fiecare 4 cămine din SUA, au existat infracțiuni împotriva membrilor individuali ai gospodăriei sau

împotriva gospodăriei în cursul acelu
an[81].

În ciuda eforturilor costisitoare ale FBI pentru a reduce rata infraționalității în Statele Unite ale Americii, se întâmplă contrariul. Potrivit Raportului Infrațiunilor Constante al FBI (1995), numărul total de infrațiuni raportate, inclusiv crimele, încălcările de proprietate, violurile, jafurile, etc. a crescut de la 11.349.700 în anul 1976 la 14.872.900 în anul 1992, o creștere de 3.537.200 de infrațiuni raportate.[82]

Și, în conformitate cu cele mai recente date ale Biroului de Statistici și Justiție al SUA, la sfârșitul anului 2006,

aproximativ 1 din fiecare 31 de adulți din Statele Unite a fost, la un moment dat, în închisoare sau eliberat condiționat, sau pe cauțiune. După toate aceste fapte, poate orice ființă umană sensibilă să spună că superputerea principală și liderul Noii Ordini Mondiale, care a eșuat grav în a reduce infracționalitatea în orașele sale, va reuși să restabilească pacea și siguranța în lume?

După cum arată aceste statistici, infracționalitatea, [\[83\]](#) în diferitele sale forme, a devenit o amenințare majoră la adresa societății și a siguranței individuale. Infracționalitatea, din perspectiva occidentală, a fost definită ca un act al unui membru dintr-un

anumit grup social care poate aduce prejudicii restului membrilor acelui grup sau care prezintă o astfel de atitudine antisocială ca făptuitor încât grupul reacționează în mod public, deschis și colectiv, prin încercarea de a abroga (**elimina**) unele dintre drepturile sale - citat din Comisia președintelui privind Legea, Executarea și Administrarea Justiției. Cu toate acestea, cele mai multe dintre metodele folosite pentru a lupta împotriva infracționalității au avut un efect invers și sunt departe de a satisface o astfel de provocare. Majoritatea datelor statistice adunate sunt despre societățile occidentale, datorită disponibilității de documente în

această privință. Eșecul metodelor occidentale de combatere a infracționalității – așa cum reiese din continua creșterea a ratei infracționalității – ne conduce la sugerarea unei soluții care tratează activitatea infracțională nu parțial, ci în cadrul sistemului total al vieții, un sistem care a restaurat pacea și siguranța în viețile oamenilor, în toate națiunile care îi împărtășesc valorile.

Soluția islamică

Conceptul islamic de siguranță este unul foarte cuprinzător, mai cuprinzător decât oricare dintre celelalte sisteme existente. Acesta consideră omenirea în relație cu

Universul și factorii care o influențează, cuprinzând domenii fizice, mentale, psihologice și spirituale ca parte integrantă a unui sistem global de siguranță socială. Învățăturile islamice nu numai că oferă soluții la ceea ce este considerat a fi o abatere de la un comportament corect, ci se concentrează în mod emfatic asupra măsurilor care împiedică apariția acestuia. Cu alte cuvinte, islamul oferă cât mai multe mijloace posibile pentru a evita tentația. În timp ce societățile moderne se mândresc cu tentațiile (alcool, pornografie, violență, etc.) în fața poporului, societatea islamică elimină sursele acestora, iar

atunci când apare nevoia de rectificare, pedeapsa este gravă și efectivă.

În majoritatea societăților moderne, infraționalitatea a

prosperat, din cauza unei abordări complet contradictorii. Predomină toate formele de tentație, iar când vine vorba de pedeapsă, este aplicată cu indulgență și frivolitate. Aceasta este adesea părtinitoare și protejează drepturile infractorului mai mult decât pe cele ale victimei.

Învățăturile islamice, prin diversele forme de adorare practicate, precum as-salāh (cele cinci rugăciuni zilnice), postul și az-zakāh (caritatea anuală

obligatorie), vizează promovarea sentimentelor de pace interioară și siguranță, responsabilitate față de ceilalți și respect reciproc. O parte importantă a unui film de Monitorul Științific Creștin despre islam în America a fost dedicată descrierii vieții deținuților din închisori de maximă securitate înainte și după ce au devenit musulmani. Înainte de revenirea la islam, mulți au fost criminali în serie, traficanți, dependenți de droguri și infractori profesioniști. Când au îmbrățișat islamul în închisoare, au devenit cetățeni demni și de încredere. Indexul statisticilor occidentale arată că, în majoritatea închisorilor de maximă securitate, infractorii se

reîntorc la actele infracționale și ajung din nou în închisoare. Conform Biroului de Statistici judiciare (BJS), din toți deținuții eliberați în anul 1994 (cel mai recent studiu la nivel național efectuat de BJS), 67,5% au fost arestați din nou în mai puțin de trei ani.

De fapt, într-un articol recent intitulat „Ar folosi Dumnezeu închisoarea pentru reabilitarea minților criminale?”, autorul a subliniat că „problemele inerente ale acestui sistem au rămas aceleași de-a lungul anilor: recidiva (recăderea repetată în actele criminale), suprapopularea, costurile și, cel mai grăitor, în ciuda finanțării cu sume uriașe, incapacitatea totală de a reduce criminalitatea. Astfel de

statistici sunt inversate atunci când acei deținuți devin musulmani, conform Monitorului Științific Creștin.” [84] Succesul islamului în a furniza cea mai bună soluție pentru infracțiuni în societatea americană, acolo unde tot felul de programe de corecție au eșuat, este o dovadă puternică a caracterului universal al islamului și a necesității stringente de adoptare a învățăturilor acestuia.

3. Abuzul față de copii și femei

Oamenii tind să creadă despre familie că este o instituție socială în care prosperă dragostea și afecțiunea, o instituție în care membrii săi se sprijină și se ajută reciproc. În realitate, familia

În majoritatea societăților moderne din lume a devenit complet opusul a ceea ce se presupune a fi. Problema este larg răspândită în majoritatea societăților moderne din lume. [\[85\]](#) Potrivit statisticilor americane oficiale privind infracționalitatea, 20% dintre omucideri au loc în cadrul familiei. [\[86\]](#)

Conform înregistrărilor guvernamentale ruse, numai în anul 1993, „14.500 de femei din Rusia au fost ucise de către soții lor. Alte 56.400 au fost mutilate sau grav rănite.” Statisticile de violență domestică împotriva femeilor din Anglia și Statele Unite sunt alarmante. „Potrivit investigației Ministerului de Interne, 18% dintre crimele comise în Anglia și

Țara Galilor sunt soții ucise de soții lor, cu un sfert din totalul de crime violente puse pe seama violenței domestice.”[\[87\]](#)

Întrucât copiii sunt cei mai vulnerabili membri ai familiei, o rată mai mare de abuz este îndreptată spre ei. Se înțelege că abuzul asupra copilului acoperă o gamă largă de acțiuni ale părinților care au ca rezultat un prejudiciu adus copiilor de toate vârstele. Tipul de abuz, cu toate acestea, variază în funcție de vârstă. Sugarii și copiii preșcolari sunt cei mai susceptibili de a suferi fracturi provocate în mod deliberat, arsuri și vânătăi. Acest lucru este cunoscut sub numele de sindromul copilului scuturat, identificat cu

certitudine în anii 1960. Din punct de vedere istoric, cazurile raportate de abuz sexual, care variază de la molestare la incest, implică în primul rând autori de sex masculin și victime de sex feminin, adolescente sau de vârstă școlară. Mai recent, cu toate acestea, a fost identificat un număr tot mai mare de victime cu vârstă preșcolară și victime de sex masculin. [\[88\]](#) S-a estimat că numărul de cazuri raportate de abuz asupra copilului a crescut cu o rată de 30% pe an. Între anii 1973 și 1982, s-au raportat 1,5 milioane de cazuri de abuzuri asupra copiilor; 50.000 au dus la moarte și 300.000 la leziuni permanente. [\[89\]](#)

Abuzul asupra copilului nu se limitează doar la Statele Unite. În Marea Britanie, de exemplu, Societatea Națională pentru Prevenirea Cruzimii față de Copii raportează că abuzul asupra copiilor a crescut cu aproximativ 70% între anii 1979-1984. [\[90\]](#) Conform unui raport din The Guardian:

„În America, numărul de infracțiuni împotriva femeilor crește mult mai rapid decât orice altă infracțiune. Conform celor mai recente statistici, aproximativ 3-4 milioane de femei sunt lovite în fiecare an de soți sau concubini. O treime din victimele de sex feminin au fost ucise de soții sau de iubiții lor.” [\[91\]](#)

4. Violul și hărțuirea sexuală

Un raport amplu despre infracțiuni, din revista Epsilon, din august 1991, dezvăluie numărul mare de violuri comise în Occident. Raportul a declarat că într-o țară precum Grecia, a cărei populație nu depășește 8 milioane de oameni, au fost raportate mai mult de 10.000 de cazuri de viol, comise între anii 1978-1987. Doar pe perioada anului 1982, mai mult de 4.000 de cazuri de viol au fost comise numai în Italia. Mai mult de 55.000 de violuri au avut loc în Franța, în anii 1980. În ceea ce privește Statele Unite, au fost raportate aproximativ 102.000 de violuri.[\[92\]](#)

Recent, Biroul Federal de Investigații (FBI) a raportat o creștere cu 70% a infracțiunilor de viol și a tentativelor de viol din anul 1970 până în 1997. În 1970, doar 37.990 de incidente de viol au fost raportate, în comparație cu cele 109.060 de incidente doar din 1992. [\[93\]](#)

La fel cum se întâmplă cu cazurile de viol, hărțuirea sexuală a femeilor angajate este, de asemenea, în creștere. Potrivit Comisiei pentru șanse egale la un loc de muncă, numărul de reclamații de hărțuire sexuală ale angajaților de sex feminin este în creștere. În 1989, au fost depuse 5.603 plângeri de hărțuire sexuală, în comparație cu 12,537 în 1993. [\[94\]](#)

Comisia pentru șanse egale la un loc de muncă a declarat că au fost raportate 10.578 de cazuri de plângeri de hărțuire sexuală, formulate de femei angajate pe parcursul anului 1992. În anul 1993, numărul a crescut la 12.537 de cazuri. [\[95\]](#) Problema nu este limitată numai la Statele Unite ale Americii, ci este mai degrabă globală, în special în societățile care nu pun nicio restricție în relațiile dintre bărbați și femei. Potrivit unui raport recent al Organizației Internaționale a Muncii (OIM), numit „Combaterea hărțuirilor sexuale la locul de muncă”, din noiembrie 1992, în fiecare an, mii de femei sunt victime ale hărțuirii sexuale la locul de muncă în lumea

industrializată. Între 15 și 30 la sută dintre femeile chestionate în sondajele OIM spun că au fost hărțuite sexual în mod frecvent. Dintre toate femeile chestionate din Statele Unite, 42% dintre ele au raportat că au suferit, la un moment dat, un tip de hărțuire sexuală. Raportul a inclus țări precum Australia, Austria, Danemarca, Franța, Germania, Japonia și Regatul Unit, unde Departamentul de cercetare al muncii a făcut un sondaj în anul 1987 în care 75% dintre femeile chestionate au răspuns că au suferit o formă sau alta de hărțuire sexuală la locul lor de muncă[96].

Revista Epsilon a continuat să raporteze observațiile celor mai

importanți psihologi, sociologi și medici cu privire la numărul în creștere al infracțiunilor de viol. Oamenii de știință au afirmat că acest fenomen nu se întâmplă în lumea animală și nu face parte din comportamentul lor. Mai mult decât atât, ei au pus apariția acestei probleme devastatoare în Vest și Occident, cum sunt societățile în cadrul cărora astfel de obiceiuri și valori sunt consolidate, pe seama mai multor factori, **printre care:**

1. **mass-media:** acesta este unul dintre principalii factori care prezintă violul ca pe ceva senzational. Filmele și emisiunile de televiziune arată multă violență, care include și infracțiunea de viol. Cele mai multe filme se

concentrează pe episoade sexuale și violență. Astfel de prezentări lucrează ca stimuli de imitație pentru tineri.

2. alcoolismul a fost raportat ca un alt motiv, aflându-se în spatele a 37,6% dintre violurile raportate.

3. factorii comerciali au fost, de asemenea, un motiv al creșterii numărului violurilor și al infracțiunilor legate de acestea. Designul de haine al Caselor Internaționale de Modă, care arată părțile atractive ale corpului femeilor, care exagerează în dezvăluirea părților intime ale corpului lor de dragul aprobării publice și a atracției, ceea ce are drept rezultat multe violuri și infracțiuni împotriva

acestora. Un număr mare de violatori a menționat că majoritatea victimelor lor s-a încadrat în această categorie. Multe femei au indicat că au fost violate în timp ce purtau haine decoltate și atractive.

4. un factor educativ exemplificat prin educație mixtă, în care copiii de ambele sexe sunt învățați cum să dezvolte relații intime între ei. A învăța cum să se întâlnească este doar un exemplu. De fapt, există programe de radio populare care oferă consultanță publicului cu privire la modul de a întreține relații sexuale.

5. destrămarea familiei a forțat tinerii la o vârstă fragedă să caute iubirea în

afara familiei. De multe ori acest lucru a condus la consecințe foarte grave. Sute de mii de copii din Occident nu își cunosc părinții.

6. detașarea rolului religiei din viața publică a condus la promiscuitate.

7. din moment ce majoritatea societăților occidentale sunt construite pe baza valorilor creștine, unele atitudini religioase inexacte față de femei, conform cărora ele sunt rele, ar putea conduce la astfel de incidente, în care se consideră că femeile merită să fie violate. [\[97\]](#)

8. un alt motiv pe care oamenii de știință l-au dat a fost acela că legea din

majoritatea țărilor occidentale nu ia infracțiunea de viol foarte în serios. Violatorii nu sunt pedepsiți sever, primind de obicei o sentință ușoară de maxim doi ani de închisoare. [\[98\]](#)

În societatea hindusă, pe de altă parte, viața femeilor ale căror soți au pierit devine insuportabilă până în măsura în care acestea trebuie să comită sati, o formă de sinucidere. Gustave Le Bon a scris despre acest aspect al societății indiene, spunând [\[99\]](#):

„Jertfirea văduvelor la înmormântarea soților lor nu este menționată în Shastra, dar se pare că această practică a devenit destul de comună în India,

pentru că găsim referiri la aceasta în contul cronicarilor greci.”

Acest dispreț față de femei se poate observa, de asemenea, în mass-media indiană, care raportează că un număr mare de fete tinere sunt îngropate de vii, deoarece fetele sunt văzute ca o povară economică pentru părinții lor.

The Times a raportat politica „de doar un copil” aplicată în China, care i-a condus pe mulți chinezi să își dorească un copil de sex masculin și, fie să abandoneze copiii de sex feminin, fie să îi ucidă sau să își vândă fetele mai mari comercianților de sclavi. În acest sens, poliția chineză a arestat recent 49 de membri ai unei bande, a căror

sarcină era să cumpere, să facă trafic și să vândă fete peste tot în China. Ca urmare a acestui tratament sălbatic față de copiii de sex feminin, Comitetul de Stat al Planificării chineze a raportat că numărul de bărbați este cu 36 de milioane mai mare decât numărul de femei. [\[100\]](#)

Tratamentul femeilor și al copiilor în societățile seculare prezente – fie că vorbim de America, Europa, India sau China – este foarte asemănător cu cel din societatea preislamică (**Jahiliyyah**). Islamul a venit să elimine abuzul față de femei și copii și să stabilească demnitatea femeilor, a tinerilor și a bătrânilor, deopotrivă.

Din cauza haosului social care are loc în multe societăți occidentale, abuzul nu este îndreptat doar spre membrii slabi ai societății, așa cum este indicat mai sus, ci și spre cei care se ocupă de educație și disciplină.

Conform unui raport al Fundației Carnegie, procentul de profesori din SUA care spune că au fost abuzați verbal a fost de 51%, cei care au fost amenințați cu bătaia 16%, iar cei care au fost atacați fizic 7%. [\[101\]](#)

În afară de ceea ce legea consideră ca fiind viol sau hărțuire sexuală în societatea occidentală, avem de a face cu o degradare morală alarmantă. În SUA, trei din fiecare patru femei albe

necăsătorite au aventuri de la vârsta de nouăsprezece ani. Cifra era de 6% în anul 1900.[\[102\]](#) Unul din fiecare patru copii este născut în afara căsătoriei, ca să nu mai vorbim de milioanele de copii care sunt avortați.[\[103\]](#)

Situația din Europa este foarte asemănătoare cu cea din SUA. În Canada, numărul de nașteri în afara căsătoriei a urcat de la 4% în 1960 la 31% în anul 2000, de la 5% la 38% în Marea Britanie și de la 6% la 36% în Franța[\[104\]](#).

Deși cele mai multe exemple citate aparțin țărilor occidentale, alte societăți neoccidentale nu sunt imune la aceste boli și probleme sociale.

Multe comunități din întreaga lume imită modul de viață occidental, aspirând la modernitate și progrese sociale; în schimb au adoptat defectele și greșelile lor. Ei nu au fost în măsură să dobândească tehnologia occidentală și prosperitatea materială din Occident.

Soluția islamică

Fără îndoială că există o corelație puternică între maltratarea femeilor peste tot în lume și atitudinea pe care o au aceste culturi față de femei. Femeile în islam nu sunt privite ca o sursă a răului sau ca obiect de satisfacție sexuală și de abuz pentru bărbați, așa cum este cazul în alte culturi. Islamul consideră femeile ca fiind membri cu

drepturi depline ai familiei și ai comunității. **Ele sunt o sursă de fericire și de pace:**

„Și printre Semnele Lui (**este acela**) că El v-a creat din voi înșivă soațe, pentru ca voi să trăiți în liniște împreună cu ele. Și El a pus între voi dragoste și îndurare și întru aceasta sunt semne pentru un neam (**de oameni**) care chibzuiesc.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **30:21**]

Islamul laudă grija față de femei, fie ele tinere sau în vârstă. Îndeamnă la un tratament echitabil al femeilor de către toți membrii societății, indiferent dacă acestea sunt fiice, soții, mame sau surori.

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«Să fie umilit, să fie umilit, să fie umilit!» Cineva a întrebat: «Cine, o, Mesager al lui Allah?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Cel ai cărui ambii părinți sau unul dintre ei a ajuns la bătrânețe în timpul vieții lui, iar el nu intră în Paradis (pentru că nu a avut grijă de ei și nu i-a ascultat).»” (Muslim)

Jabir (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„L-am auzit pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spunând: «Cel care este lipsit de îndurare este lipsit de orice bine.»” (Muslim)

Anas ibn Mālik (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care îngrijește în mod corespunzător două fete (fiicele sale sau niște orfane, având grijă de ele și îndeplinindu-le nevoile) până când ele ating vârsta pubertății, (să știe că) el și cu mine vom intra în Paradis unul lângă altul ca acestea două (degetul

arătător și degetul mijlociu) (...)”
(Muslim)

Prin discutarea acestor valori islamice mărețe, n-am de gând să pretind că toate comunitățile musulmane aderă la aceste învățături și valori. În rândul musulmanilor, apar multe incidente de practici eronate și de maltratare a femeilor din cauza unui motiv foarte evident, și anume respingerea învățăturilor islamice autentice.

Suferința îmbătrânirii [\[105\]](#) din Occident nu există într-o societate musulmană cu adevărat practicantă. Familia extinsă în islam a funcționat efectiv de-a lungul istoriei ca un

refugiu sigur pentru membrii săi,
indiferent de sex sau vârstă.

Profetul Mohammed (Pacea și
binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)
a spus:

„Cel care are grijă de o văduvă sau de
un nevoiaș este asemeni unui muhajid
(luptător) pe Calea lui Allah (...)
(Muslim)”

Anas ibn Mālik (Allah să fie mulțumit
de el!) a relatat că l-a auzit pe Profetul
Mohammed (Pacea și binecuvântarea
lui Allah fie asupra sa!) spunând:

„Acela care își dorește ca mijloacele
sale de subzistență să fie mărite și
durata lui viață să fie prelungită, să

păstreze legăturile de rudenie.”

(Muslim)

Conform datelor colectate de Epsilon, amestecarea femeilor mai puțin îmbrăcate și a bărbaților a fost un factor major în creșterea ratei de viol și a femeilor maltratate. Faptul că islamul a interzis amestecarea nerestricționată dintre bărbați și femei ajută la prevenirea violurilor într-o societate musulmană practicantă. Regula modestiei este valabilă atât pentru bărbați, cât și pentru femei. Ca un bărbat să privească în mod necuviincios o femeie (sau chiar un bărbat) reprezintă o încălcare a bunelor manierelor. Când este vorba despre sexualitate, modestia nu înseamnă

numai „bună-cuviință” și nu servește numai pentru a proteja sexul slab, **ci și pentru a proteja binele spiritual al sexului puternic:**

„Spune dreptcredincioșilor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudoarea lor! Aceasta este mai curat pentru ei.

Allah, doară, este Khabīr

(Atoatecunoscător) a ceea ce fac ei. ~

Și spune dreptcredincioaselor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudoarea lor, să nu-și arate gâteliile lor, afară de ceea ce este pe dinafară, și să-și coboare vălurile peste piepturile lor! Și să nu-și arate frumusețea lor decât înaintea soților, sau a părinților lor, sau a părinților soților lor, sau a fiilor lor, sau a fiilor soților lor, sau a fraților lor,

sau a fiilor fraților lor, sau a fiilor surorilor lor, sau a femeilor lor, sau a acelora pe care le stăpânesc mâinile lor drepte, sau a slujitorilor dintre bărbați, care nu mai au dorință, sau a copiilor mici care nu știu ce este goliciunea femeilor. Și să nu lovească cu picioarele lor, astfel încât să se afle ce podoabe ascund ele! Și căiți-vă cu toții, o, voi dreptcredincioșilor, față de Allah, pentru ca voi să izbândeți!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [24:30-31](#)]

New York Times a publicat în luna mai a anului 1993 un raport care a fost intitulat Separarea este mai bună. [\[106\]](#) Raportul a fost scris de Susan Ostrich, o fostă absolventă a uneia dintre

puținele facultăți pentru fete din SUA. A fost un șoc pentru majoritatea americanilor să afle că fetele din aceste facultăți obțin rezultate mai bune decât cele din facultățile mixte. Ea și-a susținut afirmația prin următoarele statistici:

1. 80% dintre fetele care merg la facultățile pentru fete studiază știința și matematica timp de patru ani, în comparație cu doi ani de studiu în facultățile mixte.
2. elevele școlilor pentru fete obțin o medie mai mare decât fetele din școli mixte. Acest lucru conduce la admiterea în Universități a unui număr mai mare de studenți de sex feminin.

De fapt, au fost obținute mai multe doctorate de către astfel de studente.

3. conform Fortune Magazine, o treime dintre membrii de sex feminin din consiliile de administrație ale celor mai mari 1000 de companii americane au absolvit o facultate numai pentru fete. Pentru a realiza semnificația acestui număr, trebuie să știm că absolvenții facultăților pentru fete reprezintă numai 4% din numărul de absolvenți de facultăți, în fiecare an.

4. 43% dintre profesorii de sex feminin cu doctorat în matematică și 50% dintre profesorii de sex feminin cu doctorat în inginerie, au absolvit facultăți numai pentru fete.

Aceasta este o altă dovadă din lumea occidentală care sprijină validitatea și aplicabilitatea principiilor islamice ca legi universale călăuzitoare sau care reglementează comportamentul uman. **Politicianul indian și reporterul Kofhi Laljapa a concluzionat:**

„Nicio altă religie, în afară de islam, nu are capacitatea de a rezolva problemele vieții moderne. Islamul este într-adevăr unic pentru aceasta...” [\[107\]](#)

Separarea dintre bărbați și femei a fost adoptată de Pentagon ca o soluție pentru multe probleme, inclusiv hărțuirea sexuală, fără a recunoaște islamul ca sistem de viață care propagă

această practică pentru a menține moralitatea, pacea socială și siguranța. Cu toate acestea, prințul Charles a subliniat contribuțiile mari pe care islamul le poate oferi Occidentului pentru a depăși problemele lui morale și sociale cele mai grave, în timpul unui discurs pe care l-a susținut despre islam și Occident.

William Cohen, secretarul american al Apărării, a anunțat prima fază a unui plan cuprinzător pentru a menține un nivel rezonabil de moralitate între bărbații și femeile soldați. Planul a subliniat importanța construirii unor paravane permanente pentru a separa soldații de sex masculin și cei de sex feminin în clădirile actuale

mixte. Aceasta este doar o soluție temporară, până când vor fi construite clădiri noi separate. Marina a emis, de asemenea, o serie de instrucțiuni stricte, care interzic prezența femeilor și a bărbaților ofițeri de marină în spatele ușilor închise. Aceste instrucțiuni au fost prezentate ca reguli care trebuie să fie respectate de către toți soldații, în special la bordul navelor marine. Secretarul Apărării a subliniat că motivul din spatele unor astfel de măsuri a fost acela de a oferi un nivel de confidențialitate și securitate rezonabil pentru membrii diferitelor sectoare ale Apărării. Printre aceste noi reglementări se numără și interdicția de a dormi în lenjerie intimă

sau fără haine și blocarea ușilor în timpul orelor de somn. Acestea interzic, de asemenea, vizionarea filmelor pornografice în prezența soldaților de sex feminin și a impus un regulament clar și detaliat privind tipul de haine care trebuie purtate pentru înot sau plajă. [\[108\]](#)

Întrebarea pe care ne-o putem pune aici este următoarea: de ce sunt impuse astfel de regulamente (pe care mulți le-ar putea vedea ca fiind radicale și anti-modernizare) de cea mai modernă țară din lume? Răspunsul este foarte simplu: hărțuirea sexuală a ajuns la un nivel incredibil de alarmant și a devenit o amenințare la adresa securității naționale și a

moralității. Miile de plângeri de hărțuire sexuală făcute de angajații de sex feminin au tras un semnal de alarmă.

Regulile islamului oferă singura soluție pentru problemele infracționalității, precum alcoolismul, dependența de droguri sau abuzul femeilor și al copiilor, care sunt devastatoare în lumea de azi. Atunci când influențele occidentale au pătruns într-o societate musulmană, rata infracționalității a crescut, dar acolo unde s-a întâmplat invers – unde valorile islamice s-au manifestat în societățile occidentale – rata infracționalității a scăzut. În anul 1992, existau 847.271 de prizonieri în S.Ⓜ.A., o creștere de 7% față de anul

1991 și 168% față de anul 1980. În același timp, rata infracționalității violente a crescut cu 27%. [\[109\]](#)

Un sondaj al Gallup din 1994 a indicat că 80% dintre americani sunt în favoarea pedepsei cu moartea pentru ucigașii condamnați. [\[110\]](#) Pedeapsa capitală este permisă în 38 de state. În plus, în jur de 60 de crime fac obiectul pedepsei federale cu moartea.

Aproximativ 3.000 de prizonieri americani sunt în prezent condamnați la moarte. [\[111\]](#) Pedeapsa capitală a fost suspendată în S. A. între anii 1967-1977, dar a fost apoi restaurată. Nu ar trebui oare să concluzionăm că soarta morală a lumii depinde de răspândirea islamului? O astfel de

schimbare dramatică în atitudinea majorității americanilor față de aplicarea pedepsei cu moartea împotriva criminalilor, este un indicator puternic al tendinței de a trece la soluții viabile pentru problemele societăților noastre, așa cum a explicat islamul.

După examinarea amănunțită a unora dintre sistemele religioase și laice majore existente, probabilitatea de a le accepta și aplica este extrem de improbabilă și neproductivă; exact așa cum s-a întâmplat cu vechile Ordine Mondiale din lume, precum hinduismul, teologia Evului Mediu,

colonialismul, comunismul și capitalismul modern. Acest lucru se întâmplă din cauza unor anumite motive precum:

- a. acestea nu au reușit să îndeplinească toate condițiile necesare discutate în secțiunile anterioare ale acestei cărți: toleranță, egalitate, rezolvarea problemelor omenirii sau încurajarea științei și a progresului pentru binele omenirii și nu pentru distrugerea ei.
- b. natura lor inerentă a egocentrismului și a exclusivității.
- c. evidențele istorice care dovedesc că au pus accentul pe propriile interese, în

timp ce au fost trecute cu vederea interesele celorlalte națiuni.

Pentru a înțelege esența islamului, trebuie să înțelegem esența omenirii. Mai mult decât o religie, islamul este un mod complet și cuprinzător de viață care conduce la un mod echilibrat de trai. Islamul aduce civilizație și fericire omenirii. Principiile și învățăturile islamice pot oferi soluții realiste, corecte și obiective pentru prevenirea problemelor individuale, familiale, sociale și internaționale, care amenință existența comunităților umane din întreaga lume, **după cum a scris un învățat faimos:**

„O credință spirituală care nu ia în considerare comportamentul social, relațiile economice și organizațiile internaționale este la fel de eronată ca doctrina socială care nu ia în considerare credința spirituală, moralitatea și comportamentul. Astfel de doctrine sociale sunt încercări eșuate incapabile să călăuzească omenirea sau să obțină orice coerență sau acord printre oameni. Atât individul, cât și societatea au mare nevoie de o credință care să cuprindă și să direcționeze toate activitățile lor vitale către construcție și creștere. Când individul și societatea adoptă o astfel de credință și o aplică, omenirea poate obține realizări aparent

miraculoase, care pot apărea doar atunci când omul se asociază cu Puterea Veșnică, care canalizează personalitatea lui potențială în direcția cea bună. Istoria a demonstrat că islamul este unic în capacitatea sa de a oferi îndrumare pentru toată gama de activități umane. Acesta nu separă viața spirituală de cea laică, asemeni unor entități fără legătură.” [\[112\]](#)

Islamul integrează toate domeniile vieții umane, la fel cum diferitele sisteme ale corpului uman sunt integrate pentru a forma o ființă umană completă. Dacă un sistem nu funcționează în mod corespunzător, acest lucru va afecta întregul corp. De asemenea, islamul propune sisteme de

legi care să integreze toate părțile societății umane pentru a aduce fericire și pace tuturor membrilor săi. Nu există nicio altă cale sau sistem care să îndeamne la adorarea activă a lui Allah într-un sens general și mai cuprinzător decât islamul. De exemplu, islamul ne învață că musulmanii trebuie să postească timp de o lună în fiecare an (**în luna Ramadan**), cu scopul de a dobândi evlavie și autodisciplină și să conștientizeze nevoile și problemele altora, care mor de foame sau care au nevoie disperată de alimente. O astfel de conștientizare a nevoilor altora nu este suficientă ca atare. Prin urmare, este prescrisă caritatea anuală obligatorie, pentru a fi distribuită între

segmentele societății care au nevoie de asistență individuală și comună.

În cuvintele prințului Charles:

„(...) Islamul ne poate învăța astăzi o modalitate de a înțelege și de a trăi în lumea în care creștinismul în sine este mai sărac, pentru că a pierdut. La baza islamului se află păstrarea unei viziuni integrale a Universului. Islamul refuză să separe omul de natură, religia de știință, spiritul de materie și a păstrat o viziune metafizică și unitară a noastră și a lumii din jurul nostru... Însă Occidentul a pierdut treptat această viziune integrată asupra lumii, cu Copernic și Descartes și cu venirea revoluției științifice.” [\[113\]](#)

Un concept universal foarte important în islam este cel al Ummah (comunitatea musulmană). Ummah transcende toate limitele incluse în termenul „comunitate”, cuprinzând toate persoanele, indiferent de rasă, culoare sau sex. Allah Preaînaltul subliniază în Coran acest principiu islamic mareț:

„Oamenii au fost (la început) un singur neam. Și i-a trimis Allah pe Profeti, vestitori și prevenitori, și a trimis împreună cu ei Scriptura cu Adevărul, pentru a face judecată între oameni, acolo unde ei se aflau în vrajbă. Și nu au avut a se gâlcevi asupra ei decât pe aceia care le-a fost adusă după ce le-au venit dovezile cele deslușite din

pricina pizmuirii lor. Apoi Allah i-a călăuzit – prin Grația Sa – pe cei care au crezut, către Adevărul asupra căruia ceilalți s-au gâlcevit, căci Allah îi conduce pe cei care El voiește pe Calea cea Dreaptă.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:213]

Mai mult decât atât, islamul are o înțelegere unică asupra conceptului de Ummah. Ummah este domeniul pentru cunoaștere, etică, guvern și pozitivism. Ummah în islam este un sistem în care oamenii se integrează, chiar dacă aparțin unor sisteme ideologice diferite. Este un sistem al dreptății universale și al păcii care adăpostește pe oricine crede în libertatea de gândire și în chemarea oamenilor la

adevăr, indiferent dacă sunt indivizi sau comunități.

Într-adevăr, Ummah în islam este un sistem mai avansat decât cel dezvoltat de către Occident, ONU, sau acele sisteme stabilite de blocul americano-european pentru a aduce o „Nouă Ordine Mondială”, dar care, în realitate, de multe ori sunt orientate doar pentru a menține controlul Occidentului asupra resurselor umane și materiale din lumea a treia.

Profetul Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) a propus o constituție pentru orașul Medina în primele zile după emigrarea de la Mecca. El a inclus drepturile

evreilor și ale creștinilor, protejând astfel libertatea și convingerile lor. Istoria nu a cunoscut o constituție care să reprezinte minoritățile așa cum a făcut-o constituția islamului. Ummah, drept concept islamic, va aduce, cu Voia lui Allah, atât apariția păcii universale, cât și un sistem social intern. Ummah este contextul în care civilizația poate apărea. [\[114\]](#) O astfel de Ummah poate fi integrată și unită dacă își ia doctrinele, constituțiile, morala, [valorile și întreaga perspectivă a vieții de la aceeași sursă unică](#): credința în Unicul Dumnezeu adevărat. Acest lucru este cunoscut sub numele de tawhīd ([monoteism](#)).

Sistemele de valori ale societăților occidentale vor continua să se prăbușească, deoarece acestea sunt construite pe pământuri mișcătoare.

Daily Mail din Londra a raportat revolta femeilor împotriva valorilor predominante din Marea Britanie: „Femeile britanice caută noi valori morale în islam”, spune titlul raportului din paginile scrise de corespondentul său în chestiuni religioase, Lesley Thomas.

Potrivit raportului, acesta nu este cazul femeilor britanice care favorizează islamul. „Mii de femei britanice devin musulmane într-o tendință care uimește feministe și provoacă

îngrijorare în rândul creștinilor creștinilor.” Raportul continuă să dezvăluie faptul că, din cei aproximativ 10.000 de britanici convertiți la islam din ultimul deceniu, majoritatea sunt femei necăsătorite, educate, medici, profesori universitari și avocați. Persoanele educate din Occident au început să vadă că viața „completă” se regăsește numai în islam, religia universală.

Și cum rămâne cu lumea musulmană de astăzi? Din păcate, unii musulmani educați fac astăzi prea puțin pentru islam. Ei cred că acesta este un slogan sau un cuvânt care trebuie rostit. Islamul este un mod complet de viață care trebuie să cuprindă toate sferile

existenței umane. Allah Preaînaltul nu îi place pe cei care se laudă cu lucruri pe care nu le practică. Când faptele oamenilor nu corespund cu vorbele lor, **comportamentul acestora este odios în fața lui Allah Preaînaltul:**

„O, voi, cei care credeți! De ce spuneți voi ceea ce nu faceți? (acesta este un avertisment pentru acela care spune ceva și face contrariul, precum în cazul unui sfat, sau nu face acel lucru deloc, precum în cazul unei promisiuni.) ~ Cel mai urât lucru pentru Allah este să spuneți ceea ce nu faceți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **61:2-3**]

Fie ca Allah să permită ca lumea musulmană să fie sigură că islamul

oferă un mod complet și cuprinzător de viață! Islamul creează armonie între minte, suflet și trup într-un mod minunat, care nu poate fi obținută prin niciun alt sistem. Nevoia de islam reiese din faptul că omenirea caută o Constituție care să ofere îndrumare și satisfacție în toate sferele vieții. Nu este un cod de viață care se limitează la nevoile parțiale, ci un mod de viață care depășește toate barierele pentru a interacționa cu nevoile oamenilor în această viață și în Viața de Apoi. Acesta este modul de viață în care nu există nicio discriminare între ceea ce este sacru și ceea ce este laic.

Islamul este unic printre religiile și civilizațiile pe care lumea le-a

cunoscut. Spre deosebire de celelalte religii ale lumii, acesta definește religia în sine ca pe o problemă de viață, o problemă de spațiu și timp, însuși procesul de istorie și un dar de la Allah Preaînaltul. Toate acestea colaborează pentru a constitui islamul. [\[115\]](#)

Islamul este o Îndrumare Divină, în care oamenii din toate comunitățile, rasele și limbile se simt legați de o Putere și o Dreptate Supremă. Învățăturile sale sunt intacte și autentice. Este singura cale către fericire, demnitate și pace universală. Islamul este atât de unic în metoda sa de a rezolva problemele omenirii încât pot spune cu încredere că secolul XXI va fi secolul islamului.

Miracolul veșnic al islamului, Coranul, este o provocare permanentă pentru intelectul oamenilor din toate timpurile. Prin cele patru principii permanente ale islamului – egalitatea, toleranța, promovarea științelor și soluția la problemele lumii – se afirmă caracterul universal al acestuia.

Cheamă întreaga omenire, **numai dacă omenirea ar asculta:**

„Oare nu cugetă ei la Coran? Dacă ar fi el de la altcineva decât de la Allah, ar găsi în el multe nepotriviri!”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:82]

De fapt, adoptarea unor astfel de principii islamice universale și

acceptarea lor ca referință pentru stabilirea unei Noi Ordini Mondiale depinde parțial, dacă nu în totalitate, de felul în care musulmanii privesc și aplică interdicțiile acesteia pentru a-și schimba atât comportamentul individual, cât și pe cel colectiv, în timp ce interacționează unii cu alții sau cu restul comunităților lumii. De asemenea, o acceptare reușită de către comunitatea mondială a principiilor islamice ca o potențială soluție pentru numeroasele și, în același timp, crescânde probleme inimaginabile ale lumii de azi depinde de dorința restului comunității internaționale de a da o șansă islamului și a-i studia în mod obiectiv meritele, pentru a rezolva

problemele amenințătoare cu care omenirea se confruntă în zilele noastre. George Bernard Show, renumitul scriitor irlandez, și-a exprimat punctul său de vedere cu privire islam, **spunând:**

„Dacă o religie ar putea governa în Anglia - nu în Europa - în următoarea sută de ani, aceasta ar putea fi islamul.”

Întrebarea care poate fi adresată este: „De ce ar face un asemenea comentariu despre islam un scriitor de calibrul lui Shaw?” El a declarat pur și simplu:

„Am ținut mereu religia lui Mohammed la loc de stimă, datorită vitalității sale minunate. Este singura religie care pare să posede capacitatea de a asimila toate fazele schimbătoare ale existenței, prezentând interes indiferent de perioada istorică (...) L-am studiat pe acest om minunat și, în opinia mea, departe de a fi un antihrist, ar trebui să fie numit Mântuitorul omenirii. Eu cred că dacă un om ca el și-ar fi asumat dictatura lumii moderne, ar fi reușit să rezolve problemele sale într-un mod care ar aduce pacea atât de mult necesară și fericirea: am prezis despre credința lui Mohammed că ar fi acceptabilă pentru Europa de mâine, așa cum începe să fie

acceptabilă pentru Europa de astăzi.”[\[116\]](#)

Toate sistemele lumești și teoriile ideologice sunt temporare și au defecte mari. Numai învățăturile autentice ale lui Allah Preaînaltul pot proteja interesele omenirii. Autorul are convingerea fermă că ideologiile existente și dogmele neautentice nu pot satisface nevoile umane și nici să răspundă la întrebările omenirii. Islamul s-a dovedit a fi unic în puritatea învățăturilor sale eterne și a chemării universale pe care trecerea timpului nu le-a afectat. Cu toate acestea, nimeni nu poate pretinde că musulmanii respectă în totalitate învățăturile sale în toate timpurile și

locurile. Există multe practici ale musulmanilor pe care islamul nu le aprobă. Vina ar trebui să cadă pe acești musulmani și nu pe islam. Acest lucru nu ar trebui să fie o scuză pentru nemusulmani, ei ar trebui să studieze islamul din sursele lui autentice și să accepte provocarea pe care o reprezintă ceea ce afirmă și cele la care invită. Ar fi dezastruos pentru omenire dacă puterile politice și militare principale influente ar continua războiul de manipulare și propagandă împotriva islamului. În finalul acestei cercetări în curs de desfășurare, ar fi nerezonabil să pretindem că acele patru condiții de universalitate sunt exclusive. Alte caracteristici ale universalității precum

autenticitatea, aplicabilitatea și caracterul cuprinzător, care acoperă toate aspectele vieții, necesită un studiu ulterior.

- Traducerea sensurilor Nobilului Coran, ediția în limba română
- ‘Abd As-Salam, R. Hill. Eliberarea ideală a femeilor. ‘Abd Al-Qasim Publishing House: Jeddah, 1993
- Thomas J. Abercrombie, Când maurii au condus Spania. National Geographic, July 1988
- Al-Faruqi, Ismail, Jawhar al-hadharah al-Islamiyyah.

- Al-Faruqi, Ismail, Tawhīd-ul și influența acestuia asupra gândirii și a vieții, I.I.F.S.O. 1403.
- Al-Maina, Khalid. Victimele apartheidului religios indian. Arab News, 29 noiembrie, 1994
- Al-Qaradawi, Yusuf. Nemusulmanii în societatea Islamică. American Trust Publications, Indianapolis, 1985.
- Aziz-us-Sammad, Ulfat. Islamul și creștinismul (I.I.F.S.O., 1982).
- Bammate, Haidar. Contribuția musulmanilor în civilizație. American Trust Publications, 1962

- Baiyhaqi și Al-Bazar
- Barsamian, David și Noam Chomsky. Propaganda și opinia publică. [South End Press](#): Cambridge, 2001
- Buchanan, Patrick J. Moartea Occidentului. St. [Martin's Press](#): New York, 2002
- Chambers, Carl D., Inciardi, James A. și Siegal, Harvey A. [Adaptarea chimică](#): un raport privind consumul de droguri legal în Statele Unite ale Americii. Spectrum Publications, Inc., New York. 1975

- Charles M. Prezentarea istorică a metodelor geometrice
- Church, George J., Cealaltă cursă a înarmărilor, Time Magazine, 6 februarie 1989
- Esposite, John L., Islamul și creștinismul, **adevărul pe față**: un conflict vechi și perspectivele unui nou final; Commonwell, 31 ianuarie 1997
- Draper, J.W., Istoria conflictului dintre religie și știință. Londra. 1927
- Familia, Vol. 14. 14 august 1994
- Biroul Federal de Investigații, Raportul infracțiunilor constante, 1979

(Washington, D.C.: US Government Printing Office, 1980)

- Gergen. David. Oportunitățile americane pierdute. Relații externe, 1993
- Gibbon, B. Declinul și căderea Imperiului Roman VI, 1823
- Hill, Jim și Cheadle, Rand. Biblia îmi spune asta. [Anchor Books/ Doubleday](#): New York, 1996
- Hitti, Philip K. Scurt istoric al arabilor; Payot, Paris, 1950
- Hanbal, Imam Ahmed Ibn. Musnad

- Hunke, Sigrid. Allah este destul de Diferit, [SKd Bavaria Verlag & Handel GmbH](#): Munchen
- Huntington, Samuel. Ciocnirea civilizațiilor, Relații Externe. vara, 1993
- Islamul în America ([video](#)). Christian Science Monitor Publishing Society, Boston, Mass., 1992
- Izetbegovic, Alija A. Islamul între Est și Vest. [Amerian Trust Publications](#): Indianapolis.1989, ([ediția a II-a](#))

- Khalil, Emad. Ei spun despre islam, 1994, în Viitorul islamic, 27 mai 1994
- Lea, H. C. 1901. Maurii din Spania
- Le Bon, Gustave. Civilizația Indiei
- Le Bon, Gustave. Civilizația arabă. (Tr. Adel Zueiter)
- Männle, Henry W. și Hirschel, J. David. Bazele criminologiei. Delmar Publishing Inc. Albany, New York, 1982
- Meek, James. Moscova se trezește în fața ratei de violență

domestică, The Guardian, 22 iunie
1995

➤ Miller, Gary. Uimitorul Coran.
Abul-Qasim Publishing House

➤ Neill, Stephen. O istorie a
misiunilor creștine. Penguin Books
Ltd., New York, 1977

➤ New York Times, 5 August, 1985

➤ Petkept, Robert C. și Macacaba,
R. L. Alimentația și sănătatea ca
mijloace pentru evanghelizarea
musulmanilor. [Evanghelia și Islamul:](#)
un compendiu din 1978

- Philipson, Robert. Imperialismul lingvistic. (Oxford University Press, 1992)
- Pike, Theodore W., în cartea sa Israel. Datoria noastră... dilema noastră, 1984
- Divizia Populației, Departamentul de Economie și Afaceri Sociale, Secretariatul Națiunilor Unite, Migrația de înlocuire: Este o soluție pentru scăderea și îmbătrânirea populației?, 21 martie 2000
- Prințul Charles, Islamul și Occidentul. Arab News, 27 octombrie 1993

- Qutb, Muhammad. Islamul și criza lumii moderne. Islamul, înțelesul și mesajul lui, Khushid Ahmed, Fundația islamică; Londra, 1980
- Qutb, Sayid. Islamul și pacea universală. American Trust Publications, Indianapolis, 1977
- Ramakrishna Rao, K.S. **Mohammed:** Profetul islamului. Agenția Al-Furqan, 1989
- Sullivan, Thompson, Wright, Gross și Spady. **Problemele Sociale:** Perspective divergente. (John Wiley & Sons, New York), 1980
- Sunday. 28 august 1994

- Institutul American de Gerontologie, informații despre îmbătrânire (Wayne State University / Universitatea din Michigan, nr. 10, 1 Octombrie, 1976)
- Biblia, traducerea lui Dumitru Cornilescu
- Enciclopedia iudaică, 1901-1906
- Revista islamică, postul de radio Coranul 16 februarie 1415
- National Geographic, aprilie 1983
- Enciclopedia electronică New Grolier, ediția 1991

- Fenomenul de viol. Epsilon, 4 august 1991
- Comisia Președintelui privind aplicarea legislației și administrarea justiției, Provocarea crimei într-o societate liberă (Washington, DC: [U.S. Government Printing Office](#), 1967)
- Toutah, Khalil și Shehadeh, Bolous. Istoria și ghidul Ierusalimului, Ierusalim, 1480
- Van der Werff, Lyle L. Misiunile creștine la musulmani. William Carey, Biblioteca, California, 1977

Toate edițiile prezentate sunt în limba engleză.

[1] David Gergen (1993),
Oportunitățile americane pierdute.
Relații externe (P. I.)

[2] Gergen, 1993, p 1

[3] Gergen, 1993

[4] Samuel Huntington, Ciocnirea
civilizațiilor, Relații Externe, 1993

[5] Citatele au fost preluate din Biblia
în limba română, tradusă de Dumitru
Cornilescu, www.ebible.ro

[6] Jim Hill and Rand Cheadle. Biblia
îmi spune astfel, [Anchor Books/
Doubleday](#): New York, 1996, p. 13

[7] Hill și Cheadle, p.12

[8] Scriitorul evreu modern, Herman Wouk afirmă foarte clar în cartea sa, *Acesta este Dumnezeu Meu*, **că:**
„Talmudul este până astăzi sufletul religiei iudaice. Indiferent că suntem ortodocși, conservatori, reformați sau sentimentaliști ocazionali, urmăm Talmudul. Este legea noastră comună.”
Această afirmație a fost prezentată de T. Pike în cartea sa *Israel. Datoria noastră... dilema noastră*, 1984, p. 54

[9] Trimiterile la versetele talmudice au fost preluate de la autoritatea talmudică, rev. Theodore W. Pike, din cartea sa, *Israel. Datoria noastră... dilema noastră*. Big Sky Press, 1984

[10] Comparați cu ceea ce spune Coranul despre Adam și Eva în 7:19-25

[11] Enciclopedia iudaică, 1901-1906, p. 620

[12] T. Pike a citat la pagina 61 că aceste informații provin din Enciclopedia iudaică, articolul, „Neevereu”, p. 623; referința, Sanh, 59a, Hagigah 13a

[13] T. Pike, p. 53

[14] T. Pike, p. 72. Pentru mai multe informații despre atrocitățile evreilor vezi New York Times, 5 August 1985, P.I., precum și National Geographic, aprilie 1983, p. 514

[15] Acest lucru nu este adevărat. Musulmanilor le este interzis doar consumul de carne de porc. Însă, și potrivit Vechiului Testament, **consumul de carne de porc este interzis:** „Să nu mâncați porcul, care are unghia despăcată și copita despărțită, **dar nu rumegă:** să-l priviți ca necurat. ~ **Să nu mâncați din carnea lor și să nu vă atingeți de trupurile lor moarte:** să le priviți ca necurate.” (**Biblia, Leviticul 11:7-8**)

[16] Sunday, 28 august 1994, p. 18

[17] Pentru mai multe detalii, vezi cartea lui Paul Findley, *Ei îndrăznesc să vorbească*, publicată în anul 1985 de Lawrence Hill Books, pp. 165-179

[18] Se referă la fizicianul evreu al sultanului Salahudin (**Saldin**)

[19] Gustave Le Bon, Civilizațiile Indiei, p. 211

[20] John Capbell Oman, Brahmanii, teiștii și Musulmanii din India. Delhi, 1973, p 50 și Vocea Dalită, 15:4, p 20. În Fazlie, 1997, p.148-9

[21] John Capbell Oman, op.cit., p.211

[22] John Capbell Oman, op.cit.

[23] John Capbell Oman, op.cit.

[24] Ibidem, p. 212

[25] Potrivit lui George J. Church, în „Cealaltă cursă a înarmărilor”, Time

Magazine, **6 Februarie 1989**: în 1986, 18153 de persoane din SUA s-au sinucis. (p.20)

[26] Robert Philipson, Imperialismul lingvistic (Oxford University Press, 1992), p. 119

[27] Sullivan, Thompson, Wright, Gross și Spady (1980), în cartea lor **Problemele sociale: perspective divergente**. (John Wiley & Sons, New York), discută despre marile schimbări în viața socio-economică a **americanilor**: „Statutul social al celor vârstnici a scăzut, pentru că ei nu mai dețin poziții de putere economică; copiii lor nu mai depind de ei pentru propria existență; și ei nu mai

îndeplinesc sarcinile care sunt văzute ca fiind esențiale pentru prosperitatea grupului” (p. 340)

[28] Potrivit Institutului american de Gerontologie, Informații despre îmbătrânire (Wayne State University / Universitatea din Michigan, nr. 10, 1 octombrie, 1976)

[29] Profesor de filozofie la Universitatea din Mysore, India

[30] K.S. Ramakrishna Rao, **Mohammed**: Profetul islamului; Agenția Furqan, p. 11

[31] Gustave Le Bon, Civilizația arabă (tr. Adel Zueiter)

[32] În Al-Quds - Istorie si puncte de vedere, pp. 18 -19

[33] Khalil Toutah și Bolous Shehadch, Istoria și ghidul Ierusalimului, Ierusalim, 1480, p. 28

[34] Thomas J. Abercrombie, Când maurii au condus Spania. National Geographic, July 1988, p. 96

[35] T. Irving, Șoimul Spaniei, 1973, p. 72

[36] E. Gibbon, Declinul și prăbușirea Imperiului Roman VI, 1823, p. 453

[37] H.C. Lea, Maurii din Spania, p. 85

[38] Idem , p. 63

[39] Ibidem, p. 64

[40] Stephen Neill, O istorie a misiunilor creștine, 1977, p. 118

[41] Lyle L. Van der Werff. Misiunile creștine la musulmani. Biblioteca William Carey, California, 1977, p. 238

[42] Un lider evanghelist și actualul director al Institutului Samuel Zwemer

[43] În Robert C. Petkept și R. L. Macacaba, Alimentația și sănătatea ca medii pentru evanghelizarea musulmanilor. Evanghelia și islamul; un compendiu din 1978, Don M. McCurry (ed.), p. 826

[44] Samuel Huntington, Ciocnirea civilizațiilor, (Afaceri Externe. Vara, 1993, p.36)

[45] Huntington, 1993, p.37

[46] Revista islamică, postul de radio Coranul 16/2/1415

[47] Yusuf al-Qaradawi,
Nemusulmanii în societatea islamică,
p. 28

[48] Stephen Neill, O istorie a misionarilor creștini, 1979, pp. 42 - 49

[49] Neill, 1979, p.429

[50] Sigrid Hunke, Allah este destul de Diferit, SKd Bavaria Verlag & Handel GmbH: Munchen, p. 25

[51] Idem, pp. 25-26

[52] John L. Esposito, Islamul și creștinismul, [adevărul pe față](#): un conflict vechi și perspectivele unui nou final; Commonwell, 31 ianuarie 1997, p.12

[53] Prințul Charles, Islamul și Occidentul.” Arab News, 27 Octombrie 1993. În R. Hill Addulsalam. Women’ s Ideal Liberation. Abul-[Qasim Publishing House](#): Jeddah, pp. 41-43.

[54] Al-Faruqi, 1404, p. 101

[55] Philip K. Hitti, Scurt istoric al arabilor; Payot, Paris, 1950

[56] M. Charles, Prezentarea istorică a metodelor geometrice

[57] În Haidar Bammate, Contribuția musulmanilor în civilizație, American Trust Publications, 1962, p.16

[58] Morris Bucaille, Biblia, Coranul și știința, ediția a IV-a, p. 268

[59] Philip K. Hitti, Scurt istoric al arabilor; Payot, Paris, 1950.

[60] Cum pot fi considerate scrierile acelor clerici a fi o bază pentru creștinismul de astăzi?

[61] Anl-Nadawi, p.127

[62] Muhammad Qutb, Islamul și criza lumii moderne. Islamul, înțelesul și

mesajul lui, Khushid Ahmed, Fundația islamică; Londra, 1980, p. 244

[\[63\]](#) Negrii din America

[\[64\]](#) H.A.R. Gibb, Tendințe moderne în islam, pp. 86-87

[\[65\]](#) Câteva exemple ale acestui lucru sunt Sfânta Treime din creștinism, cultul Sfinților și marea influență a preoților. În ceea ce privește hinduismul, Gustave Le Bon a menționat în cartea sa clasică Civilizația din India că Veda dă 33 de zei hinduși. În această perioadă, mai mult de 33 de milioane de zei erau adorați de hinduși. Aproape tot ceea ce

poseda atractivitate sau utilitate a fost investit cu atribute divine. pp. 440-441

[66] Fragmentul de mai sus a fost preluat în întregime din cartea Scurt ghid ilustrat pentru înțelegerea islamului de I. A. Ibrahim

[67] Gary Miller, Coranul uimitor, Abul-Qasim Publishing House. pp. 33-34. Pentru mai multe informații despre miracolele științifice recent descoperite din Coran, vezi cartea lui Maurice Bucaille, Coranul, Biblia și știința

[68] O carte foarte valoroasă pe acest subiect, intitulată Tawhīd și influența sa asupra gândirii și a vieții, de dr. Ismail al-Faruqi, regretatul președinte

al Departamentului de Studii
Religioase de la Universitatea Temple

[69] Adresa acestei comisii este
Comisia privind miracolele științifice
din Coran și Sunnah, Liga Islamică
Mondială, Mecca, Arabia Saudită

[70] Mahathir Mohamad (**primul
ministru al Malaeziei**), Musulmanii pot
fi o forță pozitivă în secolul al XXI-
lea, Viitorul islamic, nr. XIII - nr. 71

[71] V. Robinson, Istoria medicinei, p.
164, în Thomson 1996, De dragul lui
Hristos, Ta-Ha Publications, Londra, p.
xi

[72] Biroul Federal de Investigații, Raportul infracțiunilor constante, 1979 Washington, D.C. pp. 196-197

[73] Carl D. Chambers, James A. Inciardi, Harvey A. Siegal, [Adaptarea chimică](#): un raport privind consumul de droguri legal în Statele Unite ale Americii, Specrum Publications, Inc., New York, 1975

[74] Sullivan, Thompson, Wright, Gross și Spady (1980), p. 612

[75] Henry W. Mannle și J. David Hirschel, Bazele criminologiei, Delmar Publishing Inc. Albany, New York, 1982, p. 322

[76] Kommersant, Moscova, 19 Mai, 2000, în Ben Adam (2006) “ Alcool: boala mortală a diavolului <http://www.islamreligion.com/articles/454/>

[77] Familia, vol. 14; 14 august 1994, p. 9

[78] Gen. Norman Schwarzkopf s-a adresat Congresului SUA, 13 iunie 1991, în Ben Adam (2006) “ Alcool: boala mortală a diavolului <http://www.islamreligion.com/articles/454/>

[79] Aceste statistici sunt bazate pe Raportul infracționațiilor constante, FBI, 1995 așa cum sunt prezentate de

către Almanahul Internațional și Cartea Faptelor 1997

[80] Enciclopedia electronică New Grolier, ediția 1991, p. 19

[81] Enciclopedia electronică New Grolier, ediția 1991, p. 20

[82] Almanahul Internațional și Cartea Faptelor 1997 din Microsoft Bookshelf 98

[83] Provocarea infracțiunii într-o societate liberă, (Washington DC: U.S. Government Printing Office), p. 33

[84] Islamul în America (video), Christian Science Monitor Publishing Society; Boston, Mass. 1992

[85] Conform FBI, între anii 1983 și 1987 arestarea de persoane cu vârsta sub 18 ani pentru infracțiuni a crescut cu 22,2%, pentru atacuri deosebit de grav cu 18,6% și pentru viol cu 14,6%. Până la vârsta de 16 ani, un copil tipic american a fost martor prin intermediul televiziunii și al filmelor la 200.000 de acte de violență, inclusiv 33.000 de crime

[86] Sullivan, Thompson, Wright, Gross și Spady

[87] James Meek. „Moscova se trezește în fața ratei de violență domestică” The Guardian, 22 iunie 1995

[88] Abuzul față de copii, Microsoft
(R) Encarta 96 Enciclopedia

[89] Sullivan, Thompson, Wright,
Gross și Spady (1980), p. 549

[90] Abuzul față de copii, Microsoft
(R) Encarta 96 Enciclopedia

[91] The Guardian, joi, 22 iunie 1995

[92] Fenomenul de viol, Epsilon, 4
august 1991. Astfel de incidente de
viol sunt doar acelea care sunt
raportate și dovedite în instanță ca viol.
Nu sunt incluse incidentele nedeclarate
sau cele pe care victimele nu le-au
putut demonstra în instanțele de
judecată

[93] Almanahul Visual Macmilan,
1996 (p. 370)

[94] Idem, 1996 (p. 371)

[95] Almanahul vizual Macmillan,
1996 p. 37

[96]

[97] Să vedem ce au spus sfinții
canonizați ai creștinismului despre
femei:

„Femeia este fiica falsității, o
santinelă a Iadului, inamicul păcii; cea
din cauza căreia Adam a pierdut
Paradisul.” (Sf. Ioan Damaschin)

„Femeia este instrumentul pe care diavolul îl folosește pentru a câștiga un loc în sufletele noastre.” (Sf. Ciprian)

„Femeia are otrava unei vipere, răutatea unui dragon.” (Sf. Grigorie cel Mare)

În Ulfat Azīz-us-Sama, Islamul și creștinismul. (I.I.F.S.O., 1982), p. 79

[98] Epsilon, 04 august 1991

[99] Gustave Le Bon, Civilizația Indiei, p. 238

[100] În Familia, 15 septembrie, p. 7

[101] Almanahul vizual Macmillan, 1996 (p. 367)

[102] Bennett, p. 72

[103] Idem, p. 48

[104] Buchanan, p.200

[105] Populația Americii este în curs de îmbătrânire; până în anul 2030, dacă tendințele actuale continuă, vor exista mai mult de 50 de milioane de vârstnici – 1 din fiecare 6 americani. (p.356)... Pentru unii americani, vârsta înaintată este momentul sărăciei, al lipsei de sănătate și al singurătății – o ironie tragică într-o țară bogată cum este Statele Unite. (p.346) Aceasta înseamnă că mulți vârstnici trebuie să trăiască din venituri care sunt sub pragul sărăciei stabilit la nivel național.

(p.346) Soluția finală a unei vieți singuratice și nesatisfăcătoare este, desigur, planificarea propriului deces. În timp ce sinuciderea este o opțiune la orice vârstă, cei vârstnici apelează la aceasta mai mult decât toate celelalte grupuri de vârste. (p. 354)

Citatele de mai sus sunt preluate din Sullivan, Thompson, Wright, Gross și Spady (1980). Citiți ce spune Allah despre îngrijirea părinților în vârstă în Coran, 17:23-25

[106] Familia, 14 August 1994, p. 7

[107] Emad Khalil, Au spus despre islam, 1994, în Viitorul islamului, 27 mai 1994, p. 12

[108] Familia, iunie 1998, nr. 59, p.3

[109] Biroul de Statistici Judiciare (p. 393)

[110] Idem (p. 390)

[111] Ibidem

[112] Sayid Qutb, Islamul și pacea universală, American Trust Publication,

Indianapolis, 1977, p. 3

[113] Prințul Charles, Islamul și Occidentul. Arab News, 27 octombrie 1993. În R. Hill ‘Abd As-Salam. Eliberarea ideală a femeilor. ‘Abd Al-Qasim Publishing House: Jeddah, pp. 41-43

[114] Ismail al-Faruqi, Jawhar al-hadharah al-Islamiyyah; p. 14

[115] Dr. Ismail al-Faruqi, Tawhīd și influența sa asupra gândirii și a vieții; International Islamic Publishing House, Riyadh, 1404, p. 98

[116] Sir George Bernard Shaw în “ Islamul genuin, vol. 1, nr. 8, 1936, - <http://web.ionsys.com/~remedy/Islam%20and%20the%20Prophet%20God.htm>